

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 64

CENA 1000 DINARA

NINJA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

ŠKOLA KUDJI-KIRI

DEREK FINEGAN

ŠKOLA KUDJI-KIRI

Derek Finegan
ŠKOLA KUDJI-KIRI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 64 — SEPTEMBAR 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

ŠKOLA KUDJI-KIRI

Reska, gotovo histerična zvonjava telefona prekide ponoćnu tišinu. Rob Megir, inspektor Centralne policijske stanice skoči iz naslonjače čija je koža, davno izlizana, popucala na nekoliko mesta otkrivajući svoju sadržinu. Za trenutak je bunovno stajao nasred polumračne kancelarije koju su osvetljavale samo neonske reklamne sa zgrada preko puta. Kada se telefon oglasi i po treći put, Rob sočno opsova, a onda lenjo priđe telefonu.

— Inspektor Megir, šta se desilo?

— Inspektore, opet je ubio... našli smo devojkicu u parku... dole blizu obale. Izgleda jezivo-brzo je govorio novajlija u stanici, dvadesetogodišnji plavokosi Den Novak.

— Polako, sinko, polako. Hajde redom. Ko je ubio koga?

— Pa onaj manijak, onaj što ubija golim rukama... Ne, još ne znamo ko je ubijena... ona je... gola, a nigde nema stvari-polako je dolazio sebi novopečeni policajac Novak.

— U redu, sinko, ne uzbuđuj se. Skloni radoznalce, ako ih ima. Šaljem ti ekipu, a dolazim i ja.

Rob za trenutak skide šešir masnog oboda, od kojeg se gotovo nikada nije rastajao. Taj šešir je, čini se, između ostalog, bio i jedan od razloga zbog kojeg ga je ostavila njegova ridokosa, debeljuškasta žena Meri.

— Ti si prokleti pandur, eto šta si. Sve te ubice i kurve, lopovi i probisveti važniji su ti od nas i naše kuće. Eto, ni taj prokleti šešir nisi stigao da promeniš već deset godina! Smučio si mi se i ti, i on, i tvoj posao... sve sam izgubila pored tebe. Sve! Šta si mi

pružio? Šta si zaradio?! — vi kala je dok je posle sudske rastave pakovala svoj plavi kofer koji joj je kupio za bra čno putovanje.

Rob uzdahnu i tresnu šešir o sto. »Do đavola, možda je Meri bila u pravu. Šta sam zaradio za ovih dvadeset pet godina mukotrpnog rada? Šta? Čir u stomaku, bolove u krs-tima i velike podočnjake ispod od umora uvek zakrvavljenih očiju«.

Ali, ono što Meri nije zna-la bilo je da Rob nije umeo drukčije da živi. Policija je bi la smisao njegovog života. Nje gov pravi dom bile su ulice ovog prokletog i istovremeno prelepog grada.

— Do đavola i takva razmi šljanja! — frknu besno i do-hvati šešir. Natuče ga dubo-ko na čelo, a zatim krete ka vratima. Onda, kao da se ne-čega seti, vrati se i otvori po-slednju fioku na stolu. I ne gledajući izvadi flašu i nate-že. Međutim, flaša je bila pra zna. »Moraću već jednom da očitam bukvicu onom pegav-om Keliju. Ovo mu je posled-nji put da mi je ispraznio flašu«.

Besan što nije mogao da cug ne za »srećan put«, on tresnu vrata tako da su stakla zazve-čala preteći da izleti i razbiju se u hiljade komadića.

Dežurni policajac pođe da vidi šta se to dogodilo, ali kad spazi Megira brzo šmugnu u stranu. Megir protutnja kao letnja nepogoda, a nekoliko trenutaka kasnije jeziva škri-pa guma bila je znak da je odjurio na novi posao.

Gotovo puste ulice omogućí le su mu da vozi daleko brže nego što su to dozvoljavali sa obraćajni propisi. Nije koris-tio sirenu, već je samo upa-lio rotirajuće crveno-plavo sve tlo. Na raskrsnici Severnog bu levara i Pedeset treće ulice umalo se nije sudario sa neka kvim kamionetom, ali je, za-hvaljujući dobrim refleksima, izbegao najgore. Nije se zau-stavio niti se osvrtao na urla-nje sirene kamioneta. Ispra-vio je vozilo i nastavio ne sma njujući brzinu.

Kada je posle dvadesetak minuta vožnje spazio dvojica pa trolna kola parkirana uz ivič-njak, znao je da je stigao na pravo mesto. Kola se zaustavi-še uz cviljenje guma, a trenu-

tak kasnije vrata tresnuše iza njegovog krupnog tela.

Den Novak, koji ga je nestrpljivo očekivao, pritrča i salutira. Rob se za trenutak zbuni. Već je zaboravio kada su ga poslednji put pozdravili po propisu. Verovatno će i Den, čim se bude odomaćio, postupati kao i ostali. Za sada je ono što je naučio u Policijskoj akademiji bilo još sveže.

Rob nonšalantno otpozdravi prinošeći prste desne šake oboju svog izanđalog šešira i nasmeši se.

— Vidim da si dobro obezbedio mesto. Ništa niste dirali?

— Ne, ser. Sve je onako kako smo zatekli. Ovaj, samo...

Rob uzdahnu. Znao je da nikad ništa ne može da bude sasvim u redu.

— Samo šta, sinko? — upita podižući čupave, guste obrve.

— Pa ja... mislim, pokrio sam je ceradom... nije baš zgodno za gledanje — vrpeljio se Den.

Inspektor se od srca nasmeja. Pokroviteljski obgrli Dena oko ramena i krete prema mestu na kome je ležalo devojčino telo.

— Proći će te i to, sinko. Naviknućeš se na takve slike. Još si neiskusao, ali proći će te — uveravao je mladića.

Novaku bi krivo što inspektor smatra da je kukavica, pa požuri da objasni.

— Ser, nije to... mislim ona je devojka... tako je mlada, videćete, a gola je i...

Rob Megir pažljivo pogleda momka. Novak je bio čestit mladić, sin poljskih emigranata. Bio je vredan i odan pozivu. »Daleko će dogurati«, mislio je Megir.

— Ti imaš sestru, zar ne? — reče.

Novak klimnu glavom.

— Da. Otprilike je istih godina kao i ona jadnica tamo.

Rob sada sve shvati. Razmišljao je šta da kaže.

— Dobro si uradio što si je pokrio. To je na mestu.

Dok je pogledom prelazio preko već ukrućenog i hladnog tela, brojeći rane i povrede, Rob začu sirenu. Bio je to znak da stiže i ekipa tehničara. Nekoliko minuta kasnije seva nje blica počeo da baca avetnjske senke po okolini.

— Za sada mogu samo da ti kažem, Megir, da je devoj-

ka ubijena golim rukama — reče stari lekar Tomson.

— Do đavola, doco, to i sam vidim — frknu inspektor.

— Ovi udarci nisu zadati tek tako — nastavi lekar ne obazirući se na upadicu svog starog prijatelja.

— Šta ti, sad, pa to znači?

— Ovaj zna kako se udara, i, što je još važnije, zna gde da udari — izusti stari policijski lekar.

— Nećeš valjda da kažeš da je reč o nekom tvom kolegi ili propalom studentu medicine?

Prisutni se nasmejaše na ovu dosetku, ali ih Megir ućutka jednim namrštenim pogledom.

— Ne, Robe. Nije reč o mom kolegi. Ako nisi čuo, postoji i nešto što se zove borilačke veštine. E, vidiš, onaj ko savlada takve veštine može jednim udarcem otvorene šake, ili sto palom, da te ubije kao od šale. Uoštalom, dobićeš sutra u podne moj kompletan nalaz, pa čitaj — sada već pomalo ljutitim glasom reče lekar i podiže se s peska čisteći pantalone.

Kada se uputio svojim kolima, Rob krete za njim.

— Majk, ti znaš da sam se samo šalio. Do đavola, mislio

sam da ti ludaci što vežbaju te borilačke veštine ne rade ovakve stvari. A, eto, ovo je već treći slučaj za poslednja dva meseca. Misliš li da je u pitanju isti čovek?

Lekar stade. Nekoliko trenutaka gledao je nekud preko peščane obale, a zatim dalje, sve do namreškane površi ne okeana.

— Robe, u prva dva slučaja siguran sam da je isti čovek u pitanju. Pretpostavljam da je i ono njegovo delo — reče pokazujući palcem preko ramena. — Ipak, sačekaj da oba vim sve što je neophodno, pa ću ti reći. U svakom slučaju, ni ovoga puta telo nije oskrnavljeno, ako znaš šta hoću da kažem.

Inspektor klimnu glavom. Od svega su mu bili najmrskiji zločini vezani za seks. Od njih je umeo da se naježi, da izgubi glavu.

Kao pre dve godine, kada je u besu ispalio čitav šaržer u nekakvog dripca koji je silovao a zatim unakazio žiletom svoju žrtvu. Inspektor se trže.

— U redu, Majk, vidimo se sutra.

Pošto se oprostio od lekara, on pozva Novaka.

— Dene, ujutru mi donesi pismeni izveštaj. Čuj, reci moćima da o ovome ništa ne govore. Jasno? Samo još treba novine da mi se natovare na vrat. Neću nijedna reč da procuri. Neka odnesu telo, a zatim nastavite patroliranje. Možeš malo da pronjuškaš okolo.

— To sam već učinio, ser. Nigde ništa. Mogao bih sutra, po danu i u civilu, da dođem još jednom, ha?

Rob samo klimnu glavom«. Biće od njega dobar policajac; zaključio još jednom, a zatim ode put svog automobila. Kada je seo za volan, gurnu ruku u džep na vratima i izvadi pljosku »vat 69«. Nateže dobar gutljaj. Viski mu je prijatno zagrejao stomak, ali ipak je osetio ono neizbežno peckanje čira. Namršti se, pa nagnu još jednom.

Jedno vreme se dvoumio da li da se vrati u stanicu ili da ode do riđokose Neli. Konačno se odluči za Neli čiji je mali bar radio i posle ponoći. On okrete volan nadesno. Ovog puta nije jurio.

Obični prolaznici nisu ni za pažali ulaz u mali bar u sušterenu jedne stare višespratnice u zabačenoj Ulici jasenova. Mala svetleća reklama svetlela je samo od pola.

Rob uđe i osvrte se po malenoj prostoriji. Osim dve umorne sredovečne uličarke i jednog džez muzičara, koji je stajao pored šanka i praznio kriglu sa pivom dok je ispod miške stezao kutiju sa klarnetom, — nikoga drugog nije bilo. Nije video čak ni Neli, i to ga uznemiri. Već zausti da vikne njeno ime kad se zavesa od perli u dnu prostorije pomeri i Neli se pojavi.

— Vidi, vidi koga mi ova noć donese — reče razdragano i požuri da zauzme svoje mesto za šankom. — Otkud ti u ovo doba, Robe? — dobaci stavljaajući pred njega neotvorenu flašu »vat 69«, njegovog omiljenog viskija.

Čekala je da natoči, otpije gutljaj, a zatim ga upitno pogleda. Međutim, Rob je ovog puta ćutao. Sipao je drugu čašu, iskapio je i zagledao se negde pored Neli.

— Jesam li ja promašen čovek, Neli? — upita iznenada.

Ridokosa se trže. U trenu nije znala šta da kaže. Onda se zamisli.

— Robe, ti to najbolje znaš. Ne znam otkud to pitanje sad, posle toliko godina. Ko te je povredio? Šta se desilo?

Megir je neko vreme ćutao. Tek posle nekoliko minuta odluči da progovori.

— Ah, niko, Neli, niko. Došlo mi je tako... odjednom. Najbolji deo života je iza mene, a ja još ne znam, ili bar nisam siguran, da li sam zadovoljan onim što sam uradio. Uostalom, manimo to. Kako si ti?

Uzalud je Neli pokušavala da nastavi započeti razgovor, da ubedi Megira kako je on čovek na mestu, čovek kakvog bi svaka žena pozelela.

— Da li bi me ti pozelela, mislim... za stalno? — dodaci u jednom trenutku Rob šeretskimi glasom, ali oči su mu bile ozbiljne.

— Možda i bih, ali...

— U redu je, Neli, samo sam se šalio. Samo sam se šalio...

*
* *

Jutro je osvanulo sunčano. Nebo bez ijednog oblaka najavljuje pakleno vruć dan. Dan koji je mogao da probudi sve skrivene bolesti i iznese na videlo prljavštinu velegrada. Takvih dana se inspektor Megir najviše bojavao. Za njega i njegove ljude takav dan značio je pakao. Ali, iz sopstvene kože nije imao kud i zato je, još pre nego što se parkirao iza zgrade policije, bio spreman da se sukobi sa svime što će ga tog dana zadesiti.

Taman je zgužvao čašu od hartije u kojoj se do maločas pušila vrela, pomalo bljutava kafa iz automata u hodniku, kad se na vratima začu kućanje. On izusti kratko »da« i u okviru vrata ukaza se Den Novak u civilu.

— Ser, ovo je izveštaj. Ja sam danas slobodan, pa ću malo da se promuvam tamo, znate — reče momak.

Kako je Rob ćutao, plavokosi momak spusti izveštaj na sto, pozdravi i krene prema vratima.

— Dene, imaš li devojku?

— Devojku?

— Da devojkju, sinko, znaš ono što ti ulepšava dane i noći, ono što pored tebe neprekidno priča i smeška se. Znaš?

— Oh, imam, ser, već nekoliko meseci. Ona je...

— U redu, sinko. To sam hteo da čujem. E pa, nemoj mnogo da je zapostavljaš. Zato, ne zadržavaj se dugo dole na plaži. Možda i nema nikakvih tragova.

Den još jednom salutira i ode.

Megir je nekoliko minuta šetkao besciljno po kancelariji kad se bez kucanja u sobu ušunja njegov pomoćnik Keli Šepard.

— Ah, već ste tu šefe — poče unjkavim glasom i htede da šmugne u hodnik, kad ga gromki Megirov glas ukopa u mestu.

— Dodi ovamo, Keli! Jesi li za jedno piće? — reče i poseže rukom prema fioci.

— Ne, šefe, još je rano, a tamo nema...

Pegavko se ugrize za jezik.

— A, tamo više nema ni kapi, to si hteo da kažeš?

Keli poče da se premešta s noge na nogu. Pokušavao je

da se nasmeši, ali samo napravi poluidiotsku grimasu.

— Znaš gde je Osamanaesta ulica? Znaš, lepo. Imaš pet minuta vremena da trkneš tamo. Na uglu se nalazi prodavnica pića. Ostaje ti, potom, još pet minuta da kupiš jednu flašu, ti znaš šta nas dvojica najviše volimo, i da se vratiš ovamo. TRK!!!

Deset minuta kasnije, znojavog lica, Keli izvadi ispod sakoa braonkastu papirnatu kesu i pruži je Robu. Ovaj izvadi flašu, otkide zatvarač i nateže. Zaboravljajući da ponudi svog pomoćnika, on vrati flašu u fioku pošto prethodno flomasterom zabeleži nivo pića.

Keli proguta nevidljivu knezdu i obližnu se nekoliko puta.

— U redu, Šeparde. Nađi negde spisak svih škola u kojima se vežbaju karate i ostale trice i donesi mi. Gledaj da to uradiš pre nego što počnu vrućine.

— Vrućine?

— Pa, biće ti lakše da kreneš u obilazak po hladovini, zar ne?

Keli se izgubi, a Megir poče da razmišlja o ubistvima.

Za nepuna dva meseca tri devojke ubijene su na gotovo identičan način.

Ubica je ostao nepoznat.

Ni najmanjeg traga.

Devojke su odlazile sa posla kućama — i nikada nisu stigle. Nađene su na tri različita kraja grada.

U prvi mah inspektor Megir nije prihvatao ideju starog lekara da je reč o nekome ko zna borilačke veštine, ali sada je i sam sve češće o tome razmišljao.

— U redu, neka bude neko od tih manijaka što mlataraju rukama i nogama vrišteći uzgred kao ludi. Ali, zašto, sto mu gromova?! Zašto?

Nije bila reč o seksualnom manijaku, bar ne po onome što su zaticali. Devojke nisu bile silovane.

Krađa?

Možda, ali zar bi ih onda skidao do gola i odnosio sve njihove stvari?

Rob Megir se do sada nije suočio sa ovakvim zločinom.

Jedina srećna okolnost je bila ta što štampa još nije saznala za ova tri ubistva, te je mogao na miru da radi. Odlučio je odakle da počne, a kada on jednom nešto odluči on

da nije bilo te sile koja bi ga zaustavila ili skrenula sa puta.

Sat kasnije na njegovom stolu stajao je podugačak spisak sa imenima i adresama škola borilačkih veština koje su kao pečurke počele da niču pre deset godina, kada se pojavio Brus Li.

Megir sazva svoje ljude i podeli im spiskove.

— U redu, ljudi. Krenite tiho. Pročešljajte sve ove ćumeze. Ništa napadno. Raspitajte se kod vlasnika škola o njihovim učenicima. Neka vam daju ime svakog ko nije na svom mestu. Ubistva ni po koju cenu ne pominjite. JASNO?!

Ljudi zaklimate glavama i napustiše šefovu kancelariju.

— E pa, momče, naći ću te ja pa makar morao da porušim sve te škole, makar iz usta njihovih vlasnika kleštima čupao podatke o svima koji tamo zalaze. Pronaći ću te, obećavam ti!

Flaša se na volšeban način pojavi iz fioke i on prinese grlić ustima gledajući kroz prozor. Dole je ležao San Francisco. Onaj njegov niži deo koji se spuštao prema zalivu. Ko zna koliko njih će danas oko-

nčati svoj život na ovaj ili onaj način. Koliko će droge stići u tajnim tankovima na brodovima koji su upravo uplovili sa Dalekog istoka.

Koliko će napuštenih i zaboravljenih skitnica skončati po budžacima ili u mutnoj i masnoj vodi zaliva?

Da. Bio je to život velike luke i velikog grada. A on, inspektor Rob Megir, je bio tu da sa šakom svojih ljudi održava red i bori se protiv zla ovog sveta koji kao da je izabrao baš njegov grad za svoje sedište.

Ipak, surovi ubica koji golim rukama lomi vratove i kidameso nedužnih devojaka bio je njegova jedina misao. Zato, sasvim nesvesno, on ponovi:

— Uhvatiću te ja, bitango. Budi siguran.

*
* *

Sunce, koje se klonilo zapadu, još uvek prosipajući tople letnje zrake, grejalo je dva polunaga tela ispružena na mekom pesku jedne skrivene uvale. Okean je lenjo valjao ta-

lase sa pučine koji su se uz komešanje i šum rasipali po debelim naslagama peska, vraćajući se potom osiromašeni za deo vode koju je pesak upio.

Tu igru muškarac i devojka nisu primećivali.

Njima je njihova igra bila mnogo uzbudljiva, stvarnija.

Muškarac širokih, mišićavih grudi i snažnih ruku, koje su jednim stiskom mogle da smrve kosti, nežno je milovao vitko i prelepo telo devojke krupnih, kosih očiju. Devojka je na sebi imala samo komadić tkanine oko bedara, što je trebalo da predstavlja donji deo kostima za kupanje, ali je i njemu pretila opasnost da klizne niz uzdrhtalo telo. Sa gornjim delom kostima nije se opterećivala, pa su njene savršeno oblikovane grudi slobodno poigravale podstaknute po drhtavanjem čitavog tela. Tamne, čvrste bradavice nedvosmisleno su govorile da je devojka na vrhuncu uzbuđenja. Njen partner, međutim, disao je mirno, kao da uopšte nije učestvovao u ljubavnoj igri na toplom pesku. Ali, bio je to samo privid.

Kao i Sumiko, i Lesli Eldridž je svim svojim bićem uživao u onome što je pružao i istovremeno primao. Niko kao on nije znao da učini ženu tako srećnom, i nijedna žena, bar do tog dana, nije znala da primi i uzvрати milovanja, poljupce i sve ostalo kao što je to znala njegova Sumiko.

Pa ipak jedan deo njegove podsvesti, deo blizak samo malom broju ljudi, neprekidno je dežurao.

Čak i kada je spavao.

Čak i tada haragei je bio tu da opomene, upozori, javi.

Okolina je utonula u kasno popodne zasićeno toplotom i tišinom narušenom samo ritmičnim šumom talasa.

Ljubavna igra dvoje ljudi blizila se vrhuncu.

Poslednji komadić tkanine skliznu sa vitkog tela. Sumiko ispusti prigušeni krik i začas se nađe na Lesliju.

Obavila je nogama njegovo telo strasno i znalački, uživajući intenzivno i oslobođeno u svakom trenutku.

Lesli je produžavao igru do vodeći tako voljenu ženu gotovo do bezumlja. Posle izvesnog vremena uzdah koji je is-

tovremeno ličio na krik, jecaj, olakšanje i žaljenje što je sve gotovo ote se iz devojčinih grudi i ona klonu pored muškarca.

Neko vreme su ćutali. Devojka je pokušavala da uspostavi normalan ritam disanja, a Lesli je uživao osećajući još uvek podrhtavanje njenog tela koje je ležalo priljubljeno uz njegov bok.

— Znaš, Les, u ovakvim trenucima sam ljubomorna na sve one devojke i žene koje prolaze kroz tvoj život, a kojima pružaš isto ovakvo zadovoljstvo — reče devojka, mada u njenom glasu nije bilo prekora.

Lesli pomeri ruku i spusti je na glatki devojčin trbuh koji je još uvek goreo plamenom istutnjale strasti. Njegovi prsti su se jedva pomerali ali svaki dodir vršaka tih snažnih prstiju koji su umeli da ubiju u deliću sekunde, dizao je temperaturu mladog tela, ali ga istovremeno i umirivao.

— Ne, Sumiko, ne pružam im ovoliko. Ponekoj, možda, ali ipak je drugačije. — jer ona ne ume da primi, zato bude sigurna da sa mnom samo ti ovako i ovoliko uživaš.

Glas mu je bio miran, ubedljiv.

Sumiko se podiže na lakat. Njena gusta crna kosa razli se preko nižeg ramena zaklanjajući deo lica i jedno oko. Ali i ono drugo koje je gledalo u Lesliejeve bistre oči govorilo je dovoljno.

Nije rekla ni reči. Nije napravila nijedan pokret.

Ipak, rekla je sve.

Spustila je glavu na široke nindine grudi i opustila se. Gotovo da je zadremala.

Nije ništa ni čula, ni videla. Čak ni naslutila. Pa ipak, nešto se promenilo u okolini. Osetila je to po dizanju i spuštanju grudnog koša Leslija Eldridža.

Sasvim lagano uspravila se u sedeći položaj i dohvatila frotir koji je ležao kraj njihovih nogu. Obavila ga je oko tela.

— Neko je u blizini. Neko nabijen negativnim talasima. Ne, ne moraš se bojati. Ta mržnja koju nepoznati zrači nije usmerena prema nama — reče Lesli tiho.

Još dok je govorio navukao je kupaće gaćice, a onda se nečujno primakao ivici stene iza koje su do tada ležali. Is-

tog trenu je ugledao izvor talasa koji su delovali na njegov haragei.

Nepunih pedesetak metara dalje, gotovo kraj same vode, jedan momak izvodio je kate. Bio je nešto iznad srednjeg rasta, snažno građen. Mišići su se grčili i opružali ispod znojem okupane kože, svedočeci o snazi koju je telo vežbača posedovalo.

— Karatista — reče kratko Lesli kada je osetio da mu se Sumiko pridružila.

Momak je vežbao ne primećujući nikog živog, čak ni galebove koji su ga radoznalo posmatrali kružeći iznad njega. Vežbio je sve oštrije. Pokreti su mu postajali sve brži i brži. Najzad, uz šištanje koje se graničilo sa zviždanjem, on ispusti vazduh i kleče na pesak. Grudi su mu se nadiemale kao kovački mehovi.

Nešto je u njegovom načinu vežbanja i ponašanju privuklo Leslieju pažnju. Ne, nije to bilo vrhunsko vežbanje, mada nije bilo ni loše. Iznad proseka svakako. Bio je to grč u kome je momak izveo kate. Još dok je Lesli razmišljao o tome, momak nastavi da vežba. Prvo je bridom

dlana, jednog pa drugog, udario po vlažnom pesku, a zatim je počeo u njega da zari-va prste. Iako je daljina bila prilična, ninda je ipak u mla-dićevim očima ugledao neobi-čan sjaj. Nije to bilo pravo lu-dilo, ali ni daleko od njega.

Uz ki-ai krik momak izne-nada, iz sedećeg stava, skoči visoko u zrak zadajući udarac nogom zamišljenom protivni-ku.

Seansa je bila gotova. Mla-dić se obrisa i na brzinu na-vuče pamučnu majicu. Neko-liko trenutaka kasnije krenuo je prema grupi razbacanog ka-menja, a malo zatim začu se i zvuk motora koji je iz mes-ta krenuo velikom brzinom.

Sumiko je netremice posma-trala Leslija.

— Momak vežba dobro, ali bez zadovoljstva. U njegovim pokretima nema mirnoće. Sa-mo mržnje. Može da bude ve-oma opasan. Voleo bih da zn-am u kom dođou vežba — re-će Lesli više kao za sebe.

Nije ni slutio da je posma-trao svakodnevni trening me-leza Martina Valdeza kome su časovi u dođou sensei Tamuge bili samo prvi deo treninga. Isto tako nije znao da je to

momak koji na duši nosi živo-te i smrt tri nevine žene.

— Zašto misliš da može da bude opasan? — upita Sumi-ko.

— Nabijen je mržnjom, Su-miko. Njegovi pokreti u vež-bi ne donose smirenje. Ispu-njeni su mržnjom i željom za razaranjem.

— Pa, ni tvoje »vežbe« ne donose pesmu — pokuša de-vojka da se nasmeje, ali se brzo pokaja.

Znala je, ili bar naslućivala koliko je Lesli ljudi ubio, mo-rao da ubije. Izbegavala je da uopšte razmišlja o tome. Se-ćala se njegovih reči:

— Sumiko, ninda ne ubija, on eliminiše, uklanja prepreke koje se nalaze između njega i cilja koji je pred njim. Sve što na tom putu treba da se sa-vlada, uništi, zbriše — nije nimalo važno. Čak kada je to i ljudski život. Jedino je važan cilj.

Sumiko u prvi mah htjede da se izvini, da nađe neko opravdanje, ali odustade kad vide Leslijeve oči. Po njego-vom pogledu shvati da je on već daleko odatle, da je mož-da neće ni čuti.

— Pa, devojčice, idemo. Do sta je bilo zabave — reče Leslie veselim glasom i odiže je od zemlje.

Brzo su pokupili ono malo stvari i krenuli prema sivoplavom »bjuiku« koji je Leslie uporno odbijao da zameni nekim modernijim kolima. Ova su imala snažan motor, bila su neupadljiva i njemu je to bilo dovoljno.

Kada su izbili na široki autoput, Sumiko nasloni glavu na njegovo rame i prošaputa.

— Ne mogu da verujem. Prosto ne mogu.

— A šta to, mlada damo, ne možeš da veruješ?

— Pa to. Čitave dve nedelje proveo si sa mnom! Svaki dan, svako jutro... i svaku noć — dodade uz značajnu pauzu.

Sada se i Leslie seti da nikada nije imao toliko mirnih dana u poslednjih nekoliko godina.

— Zato se i bojim — nastavi Sumiko kao da je predosećala predstojeće događaje.

— Čega to ima da se bojiš?

— Znaš ti dobro... nindo! Tebi nije suđeno da živiš i uživaš kao ostali ljudi. Tvoja karma je nešto sasvim drugo,

a ovoliko sreće još nisam doživela s tobom. Eto, zato se bojim i ne reci mi da su to ženske gluposti. Ne zaboravi, nindo, da i ja posedujem haragei, mada ne kao ti, ali, ipak, imam ga...

I nehotice, Leslie pomisli na momka sa plaže, ali njegov haragei nije opominjao. Možda Sumiko predoseća nešto drugo. Ne, ne. Da ima bilo čega on bi to prvi osetio. On je — ninda.

Ostatak puta proveli su u tišini.

Pošto je ostavio automobil u garaži, on uhvati devojkupod ruku i poče nešto da joj šapuće na uho.

— Ti... ti si jedan... pokvareni... sladostrasni jarac, eto šta si ti, Leslie Eldridžu — reče Sumiko tobože ljutito uz obavezno rumenilo koje joj pre kri lepo lice.

— Niti sam ja jarac... niti je tebi, mlada damo, ikada smetala strastvenost... pogotovu slatka — uzvрати ljubeći je iza uha.

Međutim, ubrzo su shvatili da od njihovog plana nema ništa.

Razlog se nalazio u fotelji kraj prozora. Oko fotelje leža

lo je pola tuceta praznih konzervi australijskog piva.

Kad Leslie zalupi vrata, posetilac iz fotelje se okrete.

— Ah, moji zaljubljeni golupčići su se najzad vratili u gnezdo. Baš njih briga što sam ja sam i ucveljen — zabrunda simpatični Tabasko Pit.

— Koliko vidim, nisi sam... sem ako u hladnjaku više nema nijedne konzerve piva. A, to što si ucveljen ne mogu da verujem, jer dok smo prolazili ulicama video sam na desetine rasnih devojaka, i to koja slučajnost, sve su bile riđokose — uzviknu Leslie ironično, aludirajući na Pitovu sklonost ka riđim devojkaama i australijskom pivu.

Svi troje se nasmejaše.

— Deco, vodim vas večeras na večeru. Nema razloga. Tek onako. Odavno nismo zajedno izlazili, a ko zna kada će ovaj mračnjak imati slobodnog vremena — obrati se Pit više devojci.

— Da nisi dobio neko nasleđstvo, ili si, možda, opljačkao neku bakalnicu? — podsmehu se Leslie odlazeći u kupatilo.

— Ma ne. Igrao sam poker s nekim momcima i — dobio.

Nije mnogo. Jedva pet hiljadarki, ali nije ni loše — tobože skromno uzvрати Pit i krete put hladnjaka po novo pivo.

Sumiko krete za Lesliejem u kupatilo ne obazirući se na Pitovu prisutnost. Ovaj se pratio da ništa ne vidi.

Martin Valdez sedeo je na prostirci pored kauča u svojoj iznajmljenoj sobi. Na ušima je držao slušalice. Oči su mu bile zatvorene dok mu se telo njihalo u ritmu muzike sa mini muzičkog centra. Punih pola sata proveo je tako, a on da naglo ustade, skide slušalice i isključi kasetofon.

Prišao je ormanu i iz njega izvadio malu žensku torbicu, tanku svilenu haljinu i mini slip. Saže se zatim i sa dna ormara izvadi i sandale sa visokom petom.

Bile su to stvari njegove poslednje žrtve.

Dok ih je držao u ruci oči počеше da mu se smračuju, a vilica podrhtava. Okrete se i priđe ogledalu.

Dugo je posmatrala svoje lice u sjajnoj površini. Crna, gušta i prava kosa, visoko čelo, jake obrve i ispod njih malo uvučene crne, nemirne oči. Izbačene jagodice svedočile su o delu indijanske krvi koja je tekla njegovim žilama, a boja kože ukazivala je na još neka mešanja.

— Šta im smeta na meni? Šta? Možda to što ne znam ni oca ni majku, možda to što sam melez?

Ove reči izgovorio je sasvim glasno, a onda, kao da se uplašio sopstvenog glasa, naglo ućuta. Prišao je vratima i odškrinuo ih. Hodnik je bio prazan.

Umiren, vratio se u sobu. Brzo pokupi ono malo stvari koje je maločas izvukao iz ormana, uvi ih u hartiju, a onda, kao da se nečeg dosetio, ponovo ih odvi. Iz male ostave donese komad olovne cevi koju je ukrao u radnji u kojoj je radio i stavio je među stvari. Tada ponovo sve uvi u hartiju i uveza kanapom. Odmerio je težinu u šaci, a onda zadovoljno klimnuo glavom.

Pet minuta kasnije, jurio je na svojoj »hondi« prema obali okeana.

Sumrak je već pao na grad i prve ulične svetiljke počele su da se pale. Za njima zasvetleše neonske reklame i uskoro čitav grad promeni lik.

Martin Valdez to nije primećivao. Njegove pažnju privlačile su devojke koje su žurile kućama.

— Žure kurve da se ulepšaju za svoje momke... samo nijedna neće sa mnom. Ali, je dna će morati... makar jednom — govorio je sam sebi u bradu.

Konačno se zaustavio kod je dnog reda palmi, Naslonio je motor uz ivičnjak, a onda sa onim paketićem u ruci krenuo prema bedemu ispod kojeg su se razbijali talasi. Seo je na ravnu i još toplu površinu bedema i zagledao se u sve tamniju površinu vode. Nesvesno je počeo da steže paketić u ruci, a onda ga snažnim zamahom, u kome je bio skupljen sav njegov bes, hitnu daleko od sebe. Pljusak koji malo zatim dopre do njega kao da ga umiri.

— Građanine, zar ne smatraš da je okean već dovoljno zagađen i bez toga što si ti sada bacio? — začu glas iza svojih leđa.

Pred njim je stajao policajac u uniformi i posmatrao ga prodornim pogledom.

— Nije to... bilo đubre... naredniče. To je... to su...

— Šta je bilo?

— To su stvari moje devojke. Posvađali smo se... i bacio sam ih u more — odgovori Martin sada već pribran, uživajući u sopstvenoj drskosti i domišljatosti.

— Kakve stvari si bacio? — insistirao je policajac.

— Ništa naročito, jednu haljinu koju je zaboravila kod mene, neke slike... njene slike... i sandale. To je sve.

— Zar nije bilo bolje da si joj to vratio?

— A zar će ona meni da vrati uništeni san? — tobože tužno reče Martin fiksirajući policajca.

Uniformisani momak samo sleže ramenima, a onda nastavi svojim putem.

Martin Valdez se podmuklo nasmeja.

— Glupaci! Eto šta su oni, glupaci. Već tri puta sam ubio, i oni čak i ne znaju ko se krije iza tih ubistava. Nikada me neće uhvatiti. Nikada!

Skočio je na motor i krenuo u noćno lutanje. Dosta du

go se vozikao bez cilja, a onda njegovu pažnju privuče ime jednog restorana.

— »Zmajeva pećina« — pročitao naglas. — Zvuči zanimljivo. Ako je i hrana dobra, onda se nisam uzalud zaustavio — reče satavljajući motor uza zid na parking, a onda požuri uz dugi niz stepenika.

Bahato je ušao u veliku prostoriju i zauzeo mesto za šankom. Udarao je dlanom o sto i glasno pozvao barmena. Pošto je poručio piće, počeo bezobrazno da zuri po okupljenim gostima. Činilo se da tome niko ne pridaje važnosti. Ili ipak nije bilo tako...

Dve osobe obratile su pažnju na njega.

Jedna od njih je bio mladi Kinez kome se nije svidelo kako došljak odmerava devojku koja je sedela za njegovim stolom, a drugi je bio Leslie Eldridž koji je sa Sumiko i Pitom sedeo za stolom u malom separeu. Odmah je prepoznao vežbača sa plaže. Nastavio je razgovor sa Sumiko i svojim prijateljem, ali je povremeno motrio na Martina Valdeza.

Ovaj je sada već bezobrazno namignuo lepuškastoj Ki-

neskinji, prezrivo odmeravajući njenog pratioca.

Mladić nešto reče devojci, a onda krete prema Valdezu.

— Mister, da li poznajete devojkicu koja je sa mnom? — upita učtivo Kinez.

— Ne poznajem, ali kakve to veze ima. Mogu sad da je upoznam — odbrusi Valdez i krete prema stolu.

Kinez ga dohvati za rame i naglo trže unazad. Istog časa snažan udarac nogom pogodi ga posred grudnog koša i on odlete nekoliko metara dalje na pod. Kineskinja vrisnu i skoči da pomogne svom prijatelju koji se s teškom mukom dizao s poda. Nešto mu je brzo govorila i on konačno krete prema izlazu.

Valdez samo prezrivo odmahnu rukom i, pomalo razočaran što je zabava tako brzo prekinuta, vrati se za šank. Niko mu od osoblja ništa nije rekao. Jedno vreme je mirno ispijao svoju čašu, a onda spazi Sumiko. Opaki osmeh javi mu se oko usana. Doduše, mala je sedela u društvu dvojice momaka, ali šta to smeta. Sređiće on i njih kao onog kosočkog malopre. Pošto iskapi pi-

će, krete prema stolu za kojim je sedela Sumiko.

Lesli je već odavno prozreo njegove namere. Momak je želeo kavgu. Pa, imaće je.

— Pite, stalno mi prebacuješ kako uvek sve ja rešavam. E pa, evo ti prilike da se malo razgibaš — brzo dobaci svom vernom prijatelju.

Tabasko Pit, koji je bio zauzet ispijanjem velike krige piva, pogleda ništa ne shvatajući. Utom se Valdez već približio stolici na kojoj je sedela Sumiko. Bezobrazno se navalio na naslon, sasvim približivši glavu uz devojčin obraz. Sumiko je bila potpuno mirna.

— Devojčice, predlažem ti da ostaviš ovu dvojicu i pođeš sa mnom. Biće ti mnogo, mnogo zabavnije — reče grubim glasom.

Tabasko Pit se pomeri. Shvatio je o čemu je Lesli maločas govorio.

— Sinko, briši dok još možeš — reče tihim, pretećim glasom.

Valdez ga pogleda prezrivo, a onda se ispravi.

— Biće bolje. germalju, da ti zбриšeš dok sam još voljan da

te pustim — uzvрати zauzima-jući stav.

»Sada će da zada mavašigeri«, sinu Pitu kroz glavu. Nije on uzalud proveo one sile sate vežbajući sa Lesliejem. Gotovo istog trena, dok je nje mu misao projurila kroz glavu, Valdez krete da zada udarac nogom. Na njegovo veliko iznenađenje, plavokosi više nije bio na istom mestu, Pit je napravio jedan pokret i sada je bio iza melezovih leđa. Čak je dozvolio sebi i taj luksuz da ga kucne po rame-
nu pre nego što mu je zadao kratak atemi između bubrega.

Činilo se da udarac nije snažan, ali se melez od njega zaneo i zagrcnuo. Nekoliko trenutaka nije mogao ni da se pomeri. Pit mu priskoči i zadade dva brza udarca nogom prvo u stomak, a zatim po licu. Oba udarca izveo je levom nogom, u jednom pokretu.

Sukob je bio okončan.

Pit podiže meleza sa poda, odnese ga do ulaznih vrata i baci napolje kao kesu sa smećem. Vratio se potom za sto kao da se ništa nije dogodilo.

— Kako je bilo sensei? — upita Leslija kao kakav đaćić.

— Loše — glasio je kratak odgovor.

— Loše... zašto... pa — ah, misliš na ono kuckanje po ramenu — zaključi Pit shvativši šta se Lesliju nije svidelo.

»Kad se sukobiš deluj brzo i efikasno. Suvišni pokreti kao i suvišne misli samo mogu da ti odmognu — a mogu da budu i pogubni«, reao mu je Eldridž nekoliko puta.

— Ali, Lesli, momak je bezopasan — pokuša Pit da se opravda.

— Opet si pogrešio. Momak je opasan, ali je dozvolio sebi da te potceni. Zato si uspeo. Drugi put će biti pažljiviji. Mnogo pažljiviji.

— Drugi put? Kakav drugi... misliš da će smeti da me napadne još jednom?

Lesli nije ništa odgovorio. Pokušao je da proceni šta će učiniti momak sa plaže. U svakom slučaju moraće da obrati pažnju na njega kada budu izašli iz restorana.

Činilo se da su njegova strahovanja izlišna, jer momka ni je bilo ni od korova. Neko bi poverovao da se drski napadač povukao, ali ne i Lesli Eldridž.

— Vidiš da ga nema. Bilo mu je dosta — opet Pit prebrzo zaključio.

Lesli ništa nije odgovorio. Po disanju Sumiko shvatio je da se uplašila i zato ništa nije htela da kaže.

Uskoro se njih dvoje oprostiše od Pita, a onda, kad automobil ponovo krete, Lesli reče devojci.

— Sumiko, večeras ćemo koristiti kuću u gradu. Ti odmah uđi, a ja ću ostati napolju još neko vreme. Da nešto proverim... Dogovoreno?

Klimnula je glavom i kratko ga poljubila. Izašla je iz kola, mahnula rukom i brzo nestala u malom vrtu koji je okruživao lepu kuću od belog kamena.

Lesli je još neko vreme sedeo u kolima naizgled zanesen u misli, ali to je bila varka. Još dok su se opraštali od Pita, primetio je motocikl koji je povremeno gasio svetlo i tako ih neopazice pratio. Međutim, ninda nije ni morao da vidi meleza da bi znao kako ih prati. Kada su izbili na obalu i krenuli polumračnom ulicom, Lesli je nekoliko puta u retrovizoru uhvatio siluetu motocikla.

Svetlo na motoru je naglo blesnulo, Ubrzo, urlajući motorom, mašina prosto prohuja pored mesta na kome je bio zaustavljen Leslijev automobil.

Eldridž odahnu. Znao je da će noć proći u miru.

Martin Valdez nije video da li je devojka sama ili je u društvu napustila automobil. Bio je daleko, a i kola su se zaustavila u senci rastinja. Bilo je važno da je zapamtio mesto. Trenutak osvete izabraće sam. »A ona mala Japanka baš zgodno izgleda«, pomisli dok su mu se zenice ludački širile.

Te noći imao je o čemu da mašta. Prvo je, sklopčan na uskom ležaju, zamišljao sebe i Sumiko u zagrljaju i — bilo mu je čak lepo. Ipak, stara sumnja počeo ponovo da ga razdire. Šta ako i ona bude odbila da mu se dobrovoljno da? Šta ako ga bude ismevala zbog njegovog izgleda?

Zglobovi na prstima čvrsto stegnutim u pesnice pobeleše. Krupne graške znoja orosiše mu čelo, a zatim i čitavo telo.

— Polomiću je kao i ostale, a onda neka pripadne kome hoće! Sve su one iste... kurve...

Sav oznojen, zaspao je onako obučen.

*
* *

Hiljadama milja daleko od San Franciska, u Japanu, na ostrvu Kjušu u gradu Kumamoto, dešavalo se nešto što će uskoro ova dva grada približiti, a pojedine njihove žitelje uplesti u čudnu i smrtonosnu igru.

Daleko na periferiji starog grada, periferiji koja je još uvijek bila van tokova modernih vremena, u jednoj naizgled na puštenoj kući tridesetak mračnih ljudi sedelo je u oveloj prostoriji. U grobnoj tišini začu se jedva uhvatljivi šum vrata koja su kliznula u stranu, prepuštajući čoveka osrednjeg rasta, nabijenog mišićima i snagom. Čovek je bio obučen u odelo koje je bilo mešavina tradicionalnog kimona i neke prostije odeće. Prisutni se pokloniše, dodirujući glava ma prostirke na kojima su sedeli. Čovek hitrim korakom dođe do nešto uzvišenijeg mesta i, pošto sede, pređe pogledom preko pognutih tela. Po-

zdravi ih grlenim glasom i lji-
di se uspraviše.

Još izvesno vreme trajala je mrtva tišina, a onda pridoš čovek odnekud iz širokog rukava kimona izvadi savijen novine. Raširi ih naglim trzajem.

— Eto dokle smo došli — počeo odsečnim glasom. — T Amerikanci su pobedili ovde u Japanu, u karateu. Oni, koji o nama ne znaju ništa, koji ne poznaju nijednu našu veštinu — oni su pobednici u karateu. Ha, ha, ha!!!

Njegov smeh odzvanjao je avetinjski u gotovo praznoj velikoj kući.

— Budo veštine nikada nisu smele da izađu iz Japana. NIKADA! To je naša svetinja, to je način života kojim su živela pokolenja u ovoj zemlji. Onaj Kinez... onaj Brus... Li platio je glavom svoju izdaju. Sada su na redu drugi. Pokazaćemo im koliko malo znaju. Uskoro neće više biti nijedne škole u San Francisku, Njujorku... ili bilo gde osim ovde u Japanu.

Huk koji je propratio ovaj deo govora dovoljno je svedočio o slaganju prisutnih i nji-

novoj odlučnosti da zamisao hvoga vođe sprovedu u delo.

On, Kato Jošimuga, ninda majstor i starešina tajne škole Kudji-Kiri, samo se za trenutak zadovoljno osmehnu.

Prostorijom ponovo zavlada tišina. Jošimuga sklopi oči i otisnu se u prošlost.

Burma... drugi svetski rat. Tada je upoznao Amerikance i Britance. Sa nekoliko desetina ninda bio je u sastavu komandoskih snaga Japana koje su iz noći u noć unosile paniku među američke i britanske vojnike.

Pod okriljem noći ninde su se uvlačile u logore, a potom i u šatore. U grobnoj tišini ubijali su neprijateljske vojnike. Nestajali su potom kao senke, ne ostavljajući za sobom nikakve tragove. Odnosili su hranu i lekove, a ostavljali smrt.

Uzalud su vojnici patrolirali oko logora, uzalud su vatre gorele preko čitave noći.

Ninde su bile nevidljivi.

Jedne noći neko od ninda nije dovoljno brzo zamahnuo nožem i logorom je odjeknuo sa mrtnički krik. Nastala je zabuna. Vojnici su zapucali, zr-

na su letela na sve strane. Nastala je opšta panika.

Jošimuga, koji je zašao najdublje u logor kako bi se domogao komandantovog šatora, nije stigao blagovremeno da pobegne. U stvari, nije to ni želeo. Hteo je da pokaže tim belcima koliko su glupi. Obučeni u klasičnu crnu odeću ninde, prosto se prilepio uz jedno veliko drvo kraj samog šatora u kome je ležao komandant gotovo odsečene glave.

Crnom smesom namazani kapci se spustiše i Jošimuga je postao sastavni deo ogromnog stabla. Dugo je slušao pucnjavu, uspaničene reči vojnika koje nije razumeo, topot cokulala...

Nekoliko puta mu je strujanje vazduha govorilo da je neko od vojnika protrčao pored njega. Jednom ga čak zakači i kundak nečije puške — ali on je i dalje ostao nevidljiv.

Kada mu je sve to dosadilo, on iz pojasa izvadi dve kuglice i snažnim zamahom hitnu ih na drugi kraj logora. Panika, koja je taman počela da jenjava, povratila se sada udvostručenom snagom. Vojnici ponovo osuše paljbu u nevidljivog neprijatelja.

Ninđa krete ka drugom kraju logora.

Načinio je tek nekoliko koraka kad dvojica mladih regruta prosto naleteše na njega. Nisu ga primetili sve do trenutka kada je širom otvorio oči. Uživao je u njihovom strahu. Već sledećeg momenta prsti njegove leve ruke sjuriše se u grlo jednog, a nož krivog sečiva u grudi drugog vojnika.

Umrli su u tišini.

Ninđa odgurnu njihova tela sa gađenjem, a zatim nestade u džungli.

Njegov noćni lov trajao je mesecima.

A, onda je Japan kapitulirao.

Jošimuga nije pristao na predaju. Sa dvadesetak preživelih nindži povukao se u brda i odatle napadao Amerikance.

Međutim, kako je vreme prolazilo, bilo je sve teže upasti u veliki grad i svetiti se.

Jošimuga se konačno povukao na jug Japana, na ostrvo Kjušu, i tu osnovao novi centar škole kojoj je pripadao od svoje desete godine.

Bila je to škola Kudji-Kiri.

Njen simbol, ideogram komuso, optočen sa devet dija-

manata, nosio je na levoj strani grudi gotovo pod samom mišicom.

Znak je bio utisnut usijanim gvožđem — za čitav život.

Jošimuga otvori oči.

— Budo je Japan, a Japan je ovde. Ne tamo. Sve je spremno da prva grupa krene. Vas devetorica — pri tom pokazala na prvi red ljudi ispred sebe — putujete kroz tri dana. Krenućete od škole do škole. Svaka vaša poseta moraće da bude kraj te škole. Radićete svako za sebe. Imate dve nedelje vremena. Onda se vraćate.

Prozvani se nakloniše. Bili su ponosni na ukazanoj časti da prvi krenu na tako važan zadatak.

Sastanak je bio završen.

*
* *

Den Novak besno udari pesnicom o dlan druge ruke.

— Do đavola, Džime, nisi smeo da budeš tako lakoveran. Trebalo je da uhapsiš tog momka! Možda je to baš onaj koga tražimo.

Crnokosi momak, kome su ove reči bile upućene i koji se upravo presvlačio da bi pošao kući, začuđeno pogleda svog kolegu sa Akademije.

— Dene, šta ti je? uopšte te ne shvatam. Pa taj momak je samo bacio nekakav zavežljaj sa stvarima svoje bivše cure, i to je sve.

— A šta ako je bacio nekakav dokazni materijal? Zamisli, ako je taj tvoj momak u bica i ako je pred tvojim očima bacio nešto što bi nam pomoglo da mu uđemo u trag? Ha?

Crnokosi ućuta.

— Da li bi bar mogao da ga prepoznaš? — upita Den.

— Mislim da bih mogao. Sigurno bih ga prepoznao. Bio je to neki tamnoputa, žučkasti momak crne kose, isturenih jagodica.

— Hoćeš da kažeš da je u pitanju neki melez?

— Vrlo verovatno. Siguran sam da bih ga lako prepoznao.

— U redu. Javi onda Meri da te noćas ne čeka, ili ne bar rano. Ideš sa mnom u kartoteku.

— Ali, Dene, umoran sam. Čitav dan sam štrapacirao po

ulicama i obali, ne mogu više — počeo Džim da se buni.

— Možda ćeš moći ako kojim slučajem kapetan Megir sazna koga si, možda, imao u rukama — reče Den pola u šali pola ozbiljno.

U svakom slučaju ime kaptana Megira delovalo je na mladog policajca. Ipak, nije odolao iskušenju da promrsi neku psovku. Pošli su dugim hodnikom prema foto-arhivi.

Mučan posao prepoznavanja i kopanja po starim i novim fotografijama počeo je u osam sati uveče, a trajao je do duboko u noć. Pepeljara pred dvojicom mladića bila je do vrha puna. Den je tri puta odlazio do kantine i donosio po lonac kafe.

Nekoliko puta Džim je bio siguran da je momak koga traže pred njima, ali bi se na ovaj ili onaj način ispostavilo da greši.

— Kažeš da taj melez nije imao više od 25 do 27 godina? Ovaj ovde ima trideset pet, a onaj drugi tek osamnaest. Kao što vidiš, nije nijedan. Idemo dalje — navaljivao je Den.

*
* *

Martin Valdez nameravao je te večeri da krene u posetu kući od belog kamena, ali desilo se nešto nepredviđeno.

Zvono telefona vratilo ga je bukvalno s praga. Javljala se devojka koja je radila zajedno sa njim.

— Oh, Martine, hvala bogu da sam bar tebe našla. Molim te, dođi da mi pomogneš. Auto mi se pokvario... tu sam blizu tebe. Nemam para da zovem mehaničara... pa sam pomislila...

Valdez je odsečno prekinuo bujicu reči i krenuo.

Deset minuta kasnije zaustavio je »hondu« iza malog dvoseda »sedan«. Riđokosa devojka pegavog lica i prćastog nosa veselo mu mahnu.

— Baš si drug, Martine. Ha jde požuri, molim te, kasnim.

Samo pet minuta bilo je dovoljno melezu da otkloni kvar. Sada je sedeo na haubi i brišao ruke.

— Pravi si drug Martine. Uvek sam to govorila. Puno ti hvala. Zaslužio si poljubac — govorila je devojka kao na vijena.

Melez se trže kao da ga je neko bocnuo.

Poljubac. Rekla je »poljubac«.

— Stvarno to misliš? — gotovo promuca.

— Šta to? — upita devojka.

— To... da sam zaslužio poljubac.

— Sigurno. Što da ne — uz vrati devojka i ovlaš ga poljubi u obraz.

Sledećeg trena on je dohvatiti oko pasa, privuče i divljački poljubi u usta. Devojka se gotovo ugušila u njegovim snažnim rukama. Kada je konačno uspela da se odvoji od nje ga, ona ga pljunu.

— Ti... ti... prljavi melezu! Samo dok Čarli čuje za ovo. Prebiće te kao vola... od mah ću mu sve reći.

Martin Valdez drhtao je od strasti, koja se iznenada probudila u njemu, istovremeno i od besa.

I ona je kao i druge. Ne bi ga ona poljubila odistinski. Pljunula ga je, nazvala ga prljavim melezom. Preti mu. Krenuo je da je smoždi, ali se onda seti gde se nalazi i zato besno odmahnu rukom.

Devojka sede za volan i poguri iz mesta. Nijednom se ni je okrenula. Da jeste, videla bi da je Martin prati na pristojnoj udaljenosti.

Pola sata kasnije devojka zaustavi auto kraj malog restorana. Melez se parkirao preko puta, prikriven nekim spomenikom.

Čekanje se odužilo, ali i isplatilo. Posle izvesnog vremena devojka se pojavila u pratnji visokog, snažnog momka.

Seli su u kola i povezli se prema obali.

Martin Valdez se nasmešio. Kao da su ispunjavali njegove skrivene želje. Zlurado se nasmešio kada je po mraku krenuo za belim »sedanom«.

Mladić i devojka izmenjivali su nežnosti gluvi i slepi za sve oko sebe. Melez im je prišao neprimećen. Njegov grubi glas trže ih.

— Hej, Čarli, tvoja mala hoće da me tuži zato što sam je poljubio. Čak mi je i pretila. Šta ti o tome kažeš, momak?

Snažni mladić reagovao je munjevito. Njegova ruka sunu kroz vazduh i Valdez se nađe na leđima više zbunjen nego stvarno povređen.

Čarli Rajt iskoči iz kola i stade ispred njega.

— Baš dobro što si se pojavio. Uštedeo si mi trud, gade. Sada ćeš da platiš.

Momak je bio pošten i čekao je da melez ustane. Međutim, Valdezu nije padalo na pamet da se bori pošteno. Zgrabio je šaku peska i bacio je momku u oči. Odmah potom zadao mu je udarac nogom u stomak, a rukom u vrat. Iako veoma snažan, momak se sruši. Klečao je na kolenima stiskajući rukama bolno mesto na stomaku kad ga Valdez pogodi nogom posred grla.

Bio je to kraj neravnopravne borbe.

Smrskane jabučice, Čarli Rajt umro je gušeći se u sopstvenoj krvi.

Devojka je otvarala usta, ali nije bila u stanju da izusti bilo šta. Paralisana onim što je videla, nije mogla ni da se pomeri.

— Rekla si mi da sam prljavi melez. Pljunula si me čak. A, eto, vidiš, bolji sam od tvog momka. To ću ti ubrzo i pokazati. Dođi.

Glas mu je bio hrapav, čak piskutav.

Onaj ludački sjaj blistao mu je u očima.

Devojka poče da odmahuje glavom, ali nije smogla snage da se pokrene.

Jednim skokom Valdez je dohvati i obori na pesak.

— Hajde, šta čekaš. Videćeš da sam i u ovim stvarima bolji od onog tvog... bivšeg momka. Sad ću ti pokazati.

Pokušavao je da je poljubi, ali devojka je izmicala glavu. Usledio je žestok šamar.

— Mogao bih da te imam na silu, ali neću. MORAŠ da mi se daš. Moraš... sama!!! poslednje reči je izgovorio go tovo urlajući.

— Pre bih se... dala psu nego... tebi — procedi devojka kroz rasečene usne.

Sledeća dva udarca u koren nosa, a zatim ukrućenim prstima ispod leve dojke, okončali su joj život.

Martin Valdez sede pored mrtvog tela. Drhtao je sav u groznici. Kupao se u znoju. Tek posle nekoliko minuta počeo da se osvrće, ali nikoga ni je bilo u blizini. Potom, negde desno od njega, upališe se farovi na nekom automobilu i on skoči. Brzo je pretrčao onih dvadesetak metara do u-

lice, skočio na motor i ne, paleći svetla, odjurio u mrak.

*

* *

Stari policajac, koji je dežurao te noći u arhivi, pozva Novaka.

— Hej, Dene, zove te kapetan — reče kratko.

Dva minuta kasnije Den Novak ušao je u sobu kapetana Roba Megira.

— Sinko, ona bitanga je opet ubila. Ovog puta dvoje — reče kapetan bez okolišenja.

— Kada... gde? — ogłosi se momak nestrpljivo.

— Opet dole na obali, ali sada na drugom kraju grada. Maločas su javili neki mladić i devojka. Doktor je bio tu i otišao je pre mene. On mi je i javio da je reč o našem čoveku.

Kada su pola sata kasnije stigli na određeno mesto, kapetan i Den zatekoše popriličnu gomilu sveta. Kapetan Megir počeo da frkće, a kada nešto kasnije zapazi i sevanje bliceva besno opsova.

— Novinari su se najzad dočepali ove stvari. Sada neka

nam je svevišnji na pomoći — reče i poče da se probija kroz okupljenu gomilu.

Novinari ga prepoznaše i odmah navališe sa pitanjima.

— Sve odgovore dobićete ujutru u mojoj kancelariji, ljudi. Pustite nas sada da radimo.

— Je li istina da je ubica neki karatista? — ipak se javi jedna crnokosa devojkica sa beležnicom u ruci.

Megir je prostrela pogledom.

— Koja ti je budala to rekla, sine?

— Oh, pa vaš lekar. Doduše nije rekao meni, ali čula sam kad je to došapnuo jednom od vaših ljudi — odgovori devojkica uz vragolast osmeh.

Doktor, koji se nalazio u blizini, pokuša da se sakrije ali bilo je kasno.

Zato priđe kapetanu i, gledajući ga u oči, reče.

— Robe, možda je i bolje ovako. Sada, kada se zna za naše sumnje, možda ćemo ga lakše pronaći. Neko će da se seti nečega, da nam javi...

Megir podiže ruku.

— Zaboravljaš, Tomsone, da u ovom vašljivom gradu ljudi najmanje vole nas iz policije. Prema tome tvoj optimi-

zam nema baš nikakvog smisla. Bolje završavaj posao, pa da se čistimo odavde.

*

* *

Već u ranim jutarnjim časovima radio i televizijske stanice objavile su vest o nađenim leševima na plaži i o sumnji da je ubistva počinio neko ko se razume u karate.

Martin Valdez je vesti saslušao bez trzaja na licu. Nije se uzbudio čak ni kada su se na ekranu pojavila tela dvoje mladih. Uzbudio se tek kada je spiker rekao da je »najverovatnije reč o duševno poremećenoj osobi, a možda i teškom manijaku«.

— Ja, manijak! — Večeras ću da sredim onu malu Japanku, i uz nju ću da im ostavim poruku.

Još jedan čovek posmatrao je prve jutarnje vesti.

Lesli Eldridž odmah pomisli na momka sa plaže. Nešto mu je govorilo da je baš taj momak počinilac gnusnog zločina.

I još nešto.

Bio je siguran da će melez te noći krenuti u napad i na

njegovu Sumiko. Bio je spreman da ga dočeka. S prvim mrakom, presvučen u tamno svilen odelo, kao senka se ušunjavao u mali vrt i na jednom od četiri drveta zauzeo položaj.

Jednog trenutka upalilo se svetlo u dnevnoj sobi i on ugleda Sumiko kako nervozno šeta po sobi. Malo je zastala kao da duboko razmišlja.

Onda, kao da je naglo odlučila šta će, devojka počela se svlači. Utom Leslie začu ktrljanje gumenih točkova po asfaltu. Jedva čujno škripanje objavi da se motor zaustavio. Trenutak kasnije jedna pogurena senka preskoči ogradu i počela brzo da se prikrada prozoru.

Melez Valdez zastade i zinu kada kroz prozor ugleda na go telo prelepe devojke koja se spremala da uđe u kupatilo. Zlurad osmeh pređe mu preko lica kad devojka zamače iz njegovog vidokruga.

— Večeras će biti zabavno, možda kao nikada do sada — dopre do Leslija njegov šapat.

Kada je Valdez nestao iza ugla, Leslie kliznu na travu. Krenuo je na suprotnu stranu od one na koju je otišao

melez. Bez po muke ušunjavao se u sporednu sobicu, a potom se pritajio ispod stepenika. Odatle je imao pregled na sobu i mogao je da vidi vrata od kupatila.

Melez je sedeo na stolici pored telefona poigravajući se gajtanom. Jednim trzajem iščupao ga je iz zida a zatim dohvatio flašu sa pićem.

Tek petnaestak minuta kasnije Sumiko se pojavi na vratima kupatila uvijena u široki tamnocrveni frotir. Kada je spazila meleza, trgla se i prinela ruku ustima. Čini se da je odmah spazila i iščupani telefonski gajtan. Bilo je jasno da od nezvanog gosta ne može očekivati ništa dobro.

— Vidim da si shvatila da ne možeš očekivati pomoć. Za to budi pametna i dođi da se zabavimo. Tako ćeš možda i ostati živa — reče melez ustajući.

Lesli jasno oseti misli svoje devojke. A te misli su ga očajnički zvale u pomoć.

Sačekaj da se malo doteram — pokuša devojka da dobije na vremenu.

— Ne, nije potrebno. Sada si baš onako kako volim. Sa-

mo budi pametna i nećeš proći kao one tri drolje.

Sumiko pokuša da šmugne preko sobe ka prozoru, ali Valdez dohvati kraj frotira i povuče je. Devojka ispusti frotir i ostade sasvim naga.

Melez počeo da diše sve čujnije i brže.

— Baš imaš lepo telo... nikada nisam video ništa tako lepo... dođi... ne ljuti me.

Glas mu je škripao, lomio se. Bio je na granici između požudnog šaputanja i histeričnog vikanja.

Sumiko krete laganim korakom posmatrajući ga kao hipnotisana i Martin nasede. Kada je prišla na kojih pola metra i kad je melez raširio ruke očekujući da prihvati to toliko poželjno telo Sumiko, i sama odličan karatista, brzo udari nogom. Da li je melez osetio u poslednjem trenutku šta mu devojka sprema ili je Sumiko bila dekoncentrisana, tek udarac nije imao željeni efekat.

— Ubiću te, droljo! I ti me nećeš... i ti bi da me udariš, poniziš. E, nećeš. UBIĆU TE!

Sumiko iskoristi trenutak dok se melez dizao sa poda i pojuri prema stepenicama. U

brzini nije ni primetila Leslija.

Zato ga je video Valdez koji je samo nekoliko sekundi kasnije pojurio za njom.

Ninda, u crnoj odori, isprečio se pred njim poput zida. Stajao je nasred uskog hodnika poput stene. Bez reči. Bez pokreta. Čak se ni oči, koje su se videle kroz uski prorez, nisu pomerale.

— Šta?! Ko... si ti...? — promuća melez.

Nije bilo odgovora.

Valdez napade iznenada. Za mahnulo je desnom nogom, ali istog trena zaurla od bola. Čuo se karakterističan zvuk lomljenja ljudskih kostiju.

Valdez je smeo da se zakune da se spodoba u crnom nije ni pomerila.

Snagom svojstvenom samo ludacima, Valdez se uspravi i osloni na zdravu nogu.

— Iznenadio si me, ali više nećeš — procedi, a onda uz KI-AI, koji je u njegovom grlu imao životinjski prizvuk, polete prema nindi.

I ovog puta nije stigao do cilja. Ninda načini korak, naglo spusti kukove, a ispružen dlan leve ruke zabi iznad dijafragme napadača. Prsti jaki

kao čelik probiše mišiće i uleteše u grudni koš. Još jedan trzaj i melezovo srce prosto eksplodira pod novim udarcem.

Krv pokulja mlazevima na usta i melez se skljoka na pod širom otvorenih očiju.

— Les... oh, hvala bogu. Pa to je onaj manijak iz lokala. Ti si ga očekivao, zar ne?

— Jesam, devojčice. Ne bri ni, sada je sve u redu.

Devojka se prvi zahvalno i s olakšanjem uz njegovo moćno telo.

— Čuo si. On je već ubio ne ke devojke. Verovatno bi i me ne da mu nisi spremio zamku. Ko je on, Lesli?

Lesli sleže ramenima.

— Ne znam ništa o njemu osim onog što sam video. Ali, osećao sam da je opasan.

— Šta ćemo s njim? — upita devojka okrećući glavu na drugu stranu.

— Izneću ga odavde. Za pola sata pozovi centralnu stanicu i reci da si otkrila njegovo telo, recimo, dole na kraju ulice.

Sat kasnije kapetan Megir stigao je do naznačenog mesta. Na košulji ubijenog meleza belesao se komad papira.

»Ovaj momak priznao je da je ubio tri devojke. Verovatno je on ubio i momka i devojku sa plaže. Kada budete otkrili njegov identitet, otkrićete i gde je vežbao karate«, pisalo je nepravilnim štampanim slovima.

— A ko si ti, kućkin sine... i kako si ga samo ti sredio? — promumla Megir sebi u bradu.

Nekoliko trenutaka kasnije javi se i lekar koji se dovezao istim kolima.

— Robe, verovao ili ne, ali i ovog nesrećnika ubio je stručnjak za borilačke veštine. Vidiš, ova rana na grudima neta je jednim udarcem šake... da, da... taj koji je to uradio vrhunski je majstor — reče doktor Tomson.

— Preneću mu tvoje divljenje kada ga se dočepam jednog dana — podsmehnu se Megir u nemoćnom besu. — U svakom slučaju, oslobodili smo se bar jednog ludaka. Mo ram da ti priznam, stari moj, da sam onome ko je sredio ovog ludaka na neki način zahvalan. Komesar je već počeo da mi gnječi čir kada je pročitao naslove u novinama. Biće presrećan da referiše gra-

donačelniku kako je i taj slučaj rešen. Samo, hajde da nekako zabašurimo na koji je način trostruki ubica skončao. Važi?

Lekar oseti da je poslednja žaoka njemu upućena i zato se samo nakašlja.

Dva sata kasnije, dok je Leslie ležao pored Sumiko, kaptan Rob Megir otvori čuvenu poslednju fioku na svom stolu i izvadi dopola ispražnjenu flašu. Pre nego što je nategao baci pogled na crtu koju je tog jutra povukao flomasterom, a onda omirisa piće. Sve je bilo kako treba i on povuče dobar gutljaj.

Podiže zatim noge na sto, namače šešir na oči. Taman je počeo da tone u dremež kad neko pokuca na njegova vrata.

— Ser, imam slobodno veče, pa, ako mislite da treba, spreman sam da još malo tragram za onim manijakom — javi se Den.

— Nema potrebe, momče. Uхватili smo ga pre jednog sata. Eno ga dole u mrtvačnici. Hajde, gubi mi se s očiju — tobože povika na zbunjenog mladića. — Hej, Novak — ipak ga pozva kad je momak već

hteo da zatvori vrata. — Dođi sutra do mene pa ću ti sve ispričati. O. K?

— U redu, ser. Javiću vam se ujutru.

»Ipak još ima dobrih ljudi. Vredi se oko njih malo i pomučiti«, pomisli Rob Megir, a onda, ne gledajući, napipa flašu i mršteći se prinese je ustima.

*
* *

Nepregledne kolone automobila kretale su se širokim bulevarom. Radno vreme je bilo završeno i ljudi su žurili kućama. Leslie Eldridž krenuo je da obiđe svog prijatelja Takedu, vlasnika škole borilačkih veština. I pored velike konkurencije, škola njegovog prijatelja radila je veoma uspešno. Naime, za poslednje dve godine broj škola u kojima su se učile i vežbale borilačke veštine Dalekog istoka, te dve veštine koje su istovremeno bile i veštine duha i tela, sve više su okupirale Amerikance, kao što je to, uostalom, bio slučaj i sa Evropom. Izgledalo je da su budo veš-

tine imale više sledbenika van Japana nego u postojbini samuraja.

Prolazeći pešice kroz reku prolaznika, svaki čas se uklanjajući ili zastajkujući kako bi izbegao sudaranje, Leslie iznenada oseti onaj dobro mu poznati signal.

Haragei!!

Nastavio je lagano da hoda, ne čineći nikakve nagle pokrete. Osećaj je postajao sve jači.

Kada se približio reklami koja je propagirala karate, Leslie ugleda jednog čoveka širokih leđa, kratko podšišane ko se, obučenog u običnu pamučnu majicu sive boje i platnene pantalone širokih nogavica. Čovek je na nogama imao lagane patike od crnog platna.

»On? Ko bi to mogao da bude?« — zapitao se prošavši pored čoveka koji je u njemu probudio haragei.

Tek kada je izmakao kojih desetak metara i utopio se među prolaznike, Leslie se izmače bliže ivici trotoara i baci brz pogled preko ramena.

Čoveka tamo više nije bilo.

Leslie je u prolazu uspeo samo da ga vidi delimično, iz profila. Da li je to bio Kinez,

Japanac ili Koreanac? Nije bio siguran.

Leslie počeo polako da se vraća prema mestu na kome je mimoišao nepoznatog. Ulaz u školu borilačkih veština bio je prazan — i mračan. Eldridž je izvesno vreme stajao kraj samog ulaza, kao da se dvoumio da li da uđe ili ne. U stvari, njegova čula su osluškivala šta se dešava u mraku.

Nikakav zvuk, nijedna vibracija.

Haragei je mirovao.

Ninda ipak odluči da uđe i proveriti.

Posle desetak metara mračnog hodnika odjednom se našao u nekakvom holu okupanom svetlom. Po zidovima su bile izvešane slike karatista u klasičnim pozama i nekoliko plakata koji su najavlјivali razna takmičenja.

Kroz jedna odškrinuta vrata Leslie začu muziku. Priđe bliže. Bacio je pogled po prostoriji i ugledao mladu crnokosu Kineskinju koja je preturala neke papire po stolu. Ušao je polako i zatvorio vrata. Devojka se nije ni pomerila. Očigledno ga nije čula. Tek kad je podigla pogled ona raširi oči od iznenađenja. Ko zna,

možda bi i vrisnula da se Leslie nije osmehnuo prijateljski.

— Izvinite ako sam vas uplašio. Video sam da radite, pa sam se trudio da uđem što tiše. Izvinite — reče prijatnim, umirujućim tonom.

— Oh, zaista sam se prepala. Ušli ste kao duh. Izvinite, vi što vas nisam odmah primetila i što ste morali da čekate. Ako moj brat sazna za ovo...

— Ne mora da sazna. U sva kom slučaju ja ću ćutati.

Devojka, koja je donedavno još bila devojčica, nasmeši se otkrivajući dva reda sitnih, pravih kao biser belih zuba.

— Čime mogu da vam pomognem? — reče pošto je ustala i naklonila se naočitom gostu.

— Oh, ne znam, možda i grešim. Naime, maločas mi se učinilo da je jedan moj poznanik ušao u onaj mračni hodnik koji vodi do vas, pa sam krenuo za njim — počeo Leslie.

— Na žalost, prevarili ste se. Poslednjih pola sata niko nije dolazio. Moj brat trenutno drži čas studentima gore u sali, a ja sam sve vreme bila ovde. Kažete u hodniku je mrak. Hm, ili je neko opet

ukrao sijalicu ili je pregorela — brzo je govorila devojka.

— Ako je tako, onda se izvinjavam što sam smetao. Do viđenja — reče Leslie i krete.

— Hej, mister, zar ne biste želeli da malo vežbate. Vidim da ste dobro građeni i sigurno volite sport. Borilačke veštine? Ne.

Izgledalo je da je devojka razočarana.

— Znate, ja volim sport, ali ne ove grube stvari. Ja sam više za tenis, plivanje, jahanje...

Uz blistav osmeh nestao je na vratima. Devojka uzdahnu i vrati se papirima koje je tog dana već nekoliko puta sredi-vala. Njen brat otvorio je ovu školu tek pre tri meseca i još uvek nisu znali da li će uspeti ili ne. Za sada je bilo pedesetak zainteresovanih, ali to je bilo malo. »Ko zna«, mislila je devojka, možda ćemo ipak uspeti. Li Man Ču je dobar borac.

Li Man Ču imao je dvadeset pet godina. Mlada devojka, Fu Laj, bila je njegova sestra. Roditelji su im dospeli u San Francisko u jednom od onih čuvenih brodova za krijumčarenje jevtine radne snage iz Kine. Godinama su radili u raz-

nim perionicama i kuhinjama. Na kraju je njihov otac odlučio da se zaposli u nekom od rudnika u unutrašnjosti zemlje — i nikada se više nije vratio. Uskoro su ostali i bez majke, koja se teško razbolela i koja nikada nije mogla da se oslobodi nostalgije.

Kada su ostali sami, pred njima su bila samo dva puta. Onaj poštenji vodio je kroz trnje i robovski rad, a onaj drugi u prostituciju i kriminal.

Li Man Ču, koji je od malih nogu naučio šta je to život na ulici, morao je da nauči i kako da se odbrani.

Jedan stari Kinez, koji je radio u istom restoranu u kome i on i njegova maloletna sestra, naučio ga je veštini kvan-nde. Bila je to veština slična kung-fuu, sa izvesnim modulacijama i varijacijama u pristupu borbi i načinu izvođenja udaraca. Li se pokazao kao izvanredan učenik i već posle dve godine ulični napasnici izbegavali su ga pri svakom susretu.

Kada su konačno uspeli da sakupe dovoljno para za unajmljivanje pogodne prostorije, Li je otvorio školu. Tako su prošla prva tri meseca koja su,

i pored svega, obećavala bolji život nego onaj u perionici ili kuhinji.

Na žalost, sudbina je odlučila da prema njemu i njegovoj sestri bude nemilosrdna. Da li zbog greha predaka, da li zbog nečeg drugog — tek te večeri jedan od nindži iz škole Kudji-Kiri odabrao je baš njegovu školu za početak »svete akcije«.

Bilo je deset sati uveče kada je poslednja grupa vežbača napuštala salu pozdravljajući se sa simpatičnim učiteljem. Kada je zatvorio vrata za njima, Li požuri da se istušira pa da sa sestrom krene na zasluženu večeru.

— Biće dobro. Momci su mi obećali da će dovesti još prijatelja i poznanika. Videćeš, uspećemo! — dobaci sestri mahnuvši joj rukom.

Devojka brzo pokupi papire sa stola spakova ih u fioke, prebroja novac dobijen od učenika i stavi ga u torbicu pošto je prethodno sve upisala u tek načetu knjigu.

Dok je ona tiho pevušila, a iz kupatila na nekih deset metara dalje dopirao šum vode, jedna tamna senka polako se uspinjala uza zid sa dvorišne

strane. Do uskog prozora bilo je dobrih deset metara. Međutim činilo se da to za tajanstvenog penjača nije bio nikakav problem. Koristeći udubljenja u fasadi, a pre svega opao malter i rupe, čovek se sve brže primicao cilju.

Kada se konačno zaustavio na ivici svetlosnog polja, bleđožučkasta svetlost pade na njegovu glavu. Međutim, ni tada se nije videlo mnogo. Preko glave bila je navučena kapuljača od crnog platna. Držeći se jednom rukom za sims ninda, jer bio je to jedan od devetorice iz Kuđi-Kari škole drugom rukom izvadi iz poja sa tanku cev ne dužu od tridesetak centimetara. Proveri da li se igla nalazi na svom mestu, a onda proturi cevčicu kroz odškrinuti prozor i snažno dunu. Pošto se uverio da se momak pod tušem za trenutak trgnuo, on se brzo spusti putem kojim je došao ne ostavljajući nikakve tragove za sobom.

Znao je da ni igla neće ostaviti nekog vidljivijeg traga. Uostalom, ako i ne bude tako, ko će njega da traži?

Li Man Ču se trže kad je osetio blag ubod ispod leve

plećke ali nije tome pridavao nikakvu važnost. Pomislio je da ga ubola neka od žica koje su još virile iz nedovršenih zidova kupatila. »Možda su to živci«, pomisli.

Zabrinuo se tek kada je pokušao da podigne ruku i zavrne slavinu. Ni drugu ruku nije uspeo da pomeri, ni nogu ni glavu...

»Onaj ubod«, sinu mu kroz glavu.

Otrov je već munjevito jurio njegovim venama.

Otrov koji je ubijao tako reći trenutno i bez traga.

Otrov koji je vekovima pravljen u školi u Kumamotou, i to od najlepših tropskih cvetova.

Fu Laj je već nervozno šetkala po kancelariji. Li se nikada nije ovoliko dugo tuširao.

— Hej, Li, požuri. Znaš koliko je sati — povika došavši do samih vrata.

Tišina. Čuo se samo šum vode.

Tek kada je nekoliko minuta kasnije voda počela da izliva ispod vrata, devojka se uplaši i grunu vrata. Kada je na podu, ispod tuša, ugledala

zgrčeno telo svog brata, iz grla joj se ote stravičan krik.

Dvadeset minuta kasnije ko la hitne pomoći odjurila su uz zlokobno zavijanje sirene.

Međutim, za Lia Man Čua bilo je prekasno.

Stari doktor Tomson, koji je te noći bio dežuran, pozvan je da pregleda telo.

Pola sata posle otvaranja leša, stari lekar je sa zebnjom posmatrao majušnu iglu na vrhu pincete. Zatim je pažljivo stavio u staklenu posbdu i požurio u laboratoriju.

I tamo, posle nekoliko sati marljivog rada, sav zbunjen posmatrao je rezultate.

Reč je bila o retkom otrovu za koji možda niko u Državama nije znao. Bio je to otrov koji se spravljaio na Dalekom istoku.

Dakle, momak je bio ubijen. Zašto?

Ko ga je ubio?

— Jadni moj Robe, taman si odahnuo od jednog, a sada ćeš imati posla sa drugim ubicom koji koristi metode Dalekog istoka — reče kao da se obraća kapetanu Megiru.

Tako je počelo.

Dva dana kasnije novine su već brujale.

Nepoznata banda teroriše škole borilačkih veština!

Ubijena tri učitelja i dva asistenta!

Policija nemoćno tapka u mestu!

Lesli Eldridž sedeo je sa svojim prijateljem Takedom posle treninga. S njim je često obnavljao znanje iz budućua. Takeda ie sasvim dobro vladao bokenom i Lesli je sa zado voljstvom vežbao s njim. Nikada nije koristio udarce koje je davno naučio u školi blizu Tokija. Za to nije bilo potrebe, a ti udarci mogli su i da ga odaju.

— Zaista si najbolji živi mačevalac, Les. Da si živeo u stara vremena, možda bi i sam Musaši morao da strepi od tebe — reče Takeda kroz osmeh dok je brisao kosu.

— Ne, prijatelju. Musaši je bio čarobnjak. Bio je bog. Ono što je on izvodio sa dva mača nikada niko više neće uspeti da izvede. Proučavao sam nje gove knjige, kao i ti uostalom. Godinu dana samo sam njega čitao. Iz dana u dan. Pokušao sam da prodrem u njegov duh — ali bez uspeha. Zato je i ostao najveći. Sve što je znao o mačevanju, o svom načinu

razmišljanja, sve to je napisao, pa ipak, njegov duh ostao je nama nedostupan — uz vrati Eldradž ne skrivajući od uševljenje i gotovo fantastično poštovanje prema Musašiju — najvećim mačevaocu Japana.

Pređoše posle kupanja u mali salon i Takeda uključi televizijski prijemnik kako bi proverio da li je spot koji reklamira njegovu školu u redu. Ali, usred spota slika se izgubi a malo zatim pojavi se spiker.

— Dok ste posmatrali spot o školi senseija Takede, jedan drugi učitelj borilačkih veština nađen je pre deset minuta ubijen u svojoj školi...

Lesli i Takeda se zgledaše.

— Četvrti. Ubica mora da je veoma vešt. I sam znaš da je Uke bio iskusan i dobar borac — reče Takeda uzdahnuvši.

Lesli je ćutao. Video je, dođuše, vest o stradanju prve dvojice vlasnika budo škola, ali je mislio da je reč o konkurenciji. Ova najnovija vest naterala ga je da se dobro zamisli.

— Kad bih samo mogao da zavirim u policijske papire — reče kao za sebe.

— Pa, možemo da pokušamo. Moj davnašnji učenik, doktor Tomson sada je lekar u Centralnoj policijskoj stanici, a sva ova ubistva pripala su njima. Sačekaj, pozvaću ga — reče Takeda i dohvati telefon.

Lesli mu dade neki znak rukom, ali Japanac samo odmahnu glavom.

— Ne brini, ti si takođe moj učenik, moj asistent — ako se slažeš, bar pred njim — reče smeškajući se.

Tek iz trećeg pokušaja uspeo je da uspostavi vezu sa lekarom. Zato je iz prvog pokušaja uspeo da ga nagovori da se pridruži njemu i Eldridžu, ovde u školi.

Lesli i njegov prijatelj ispi-li su po dve šolje tamnog kineskog čaja pomalo gorkog ukusa ali zato neverovatno okrepljujućeg kada se oglasilo zvono na vratima.

Tomson je stigao prilično brzo. Pošto se upoznao sa Eldridžom, za koga Takeda reče da je čovek od poverenja, lekar sede i sačeka da mu Takeda ponudi čaj. Onda iz torbe, od koje se nikada nije od-

vajao, izvadi dva koverta od masne hartije. Iz jednog izvadi nekoliko slika, a iz drugog nekakve papire. Sve zajedno gurnu prema Takedi.

Japanac brzo prelete preko ispisanih stranica, a onda počne pažljivo da zagleda slike.

Bili su to snimci policijskog fotografa sa lica mesta, i na njima su bili leševi pobijenih učitelja.

Na prvoj slici, onoj kojoj je bio Li Man Ču nije se ništa videlo, iako je mesto blizu levog pazuha bilo obeleženo crvenim flomasterom. Take da pruži tu sliku Lesliju. Ništa je odmah shvatio kako je Kinez ubijen.

— Doktore, da li ste analizirali otrov? — upita iznenada.

— Svakako. Ustanovio sam ... hej, otkud vam pomisao da je ovaj momak ubijen otrovnom strelicom? — gotovo viknu Tomson.

— Moj asistent je nekoliko godina boravio u Japanu i učavao je borilačke veštine kroz vekove. Otrovi su ga posebno zanimali jer su ga zanimale i — ninđe — umeša se Takeda, na šta ga Leslie prесеče pogledom.

Naime, iako je sumnjao da Leslie upražnjava ninđcu, Takeda to nikada nije sasvim pouzdano saznao.

— Dakle, doktore, koji je otrov upotrebljen? Hrizantema, orhideja, agava... — bio je Leslie uporan.

— Hrizantema — uzvratio zbunjeni lekar.

Leslie nastavi da pregleda pružene slike.

Poslednji snimak predstavljao je leš tek ubijenog senseija Ukea. Tamna crta koja se pružala od ključne kosti pa sve do slabine na levoj strani ukazivala je na pravac pružanja udarca koji je ubica naneo tvrdim predmetom za koji Leslie zaključi da je nesumnjivo bio boken. Drugi udarac, direktno preko temena, bio je suvišan, jer su već prvim udarcem izlomljena rebra, izbušena pluća i iskidani krvni sudovi.

— Šta mislite, čime je zadat ovaj udarac? I ko ga je zadao? — upita Tomson kada vide da Leslie nemo posmatra fotografiju.

Eldridž je ćutao. Samo je u deliću sekunde izmenjao pogled sa Takedom, a onda vratio

io pogled na veliku kolor fotografiju.

— Čutite? E, pa lepo. Ja ću vam reći. Imam i ja neko iskustvo u ovim stvarima. I prošli put, kad je onaj manijak pobio one devojke, odmah sam rekao Megiru da je reč o karatisti. Ove udarce zadao je neko ko se dobro razume u buduću. Taj momak zna kako da udari bokenom. Da je kojim slučajem imao pri sebi katana — od ovog ovde — reče pokazujući prstom na leš — imali bismo dva parčeta.

Tomson napravi značajnu pauzu. Onda ponovo uz uzdah nastavi.

— Da ne znam da su nestali negde u srednjem veku zakleo bih se da je ovo i ona druga ubistva počinio nindža. Ne gledajte me kao da sam pao s Marsa. Sve ukazuje na to. Nigde tragova. Niko ga nije video. Otrov! Šuriken koji sam izvadio iz grudi jednog od ubijenih! Ovi udarci bokenom koji treba i da ubiju i zastraše. Zar nisu tako ubijale nindže, mister Eldridž? Vi ste, kako reče naš prijatelj Takeda, bar proučavali njihov način borbe.

Lesli je jedno vreme ćutao.

— Doktore, i sami ste već dali odgovor na to pitanje. Nindže su nestale još u srednjem veku. Zašto ih sada potražiti?

— Ali, ovi tragovi, mislim ovi leševi, zar oni...

— Sve može da se imitira, doktore — počeo Leslie, ali ga lekar nestrpljivo prekide.

— Vi ili ne želite da priznate istinu, ili niste tako dobro proučili nindže kad tako govorite. Nindžu niko ne može da oponaša. Niko!

Svaki dalji razgovor bio je izlišan. Lekar se uskoro oprostio od Takede i Eldridža. Iako nije postigao ono što je očekivao, a to je potvrda njegove sumnje, bar se nekome poverio i sada mu je bilo lakše na duši.

Kapetanu Megiru svakako nije smeo da pomene nindžu jer bi ga ovaj ismejao, a potom i nagrdio.

— Leslie, mislim da je dok u pravu.

Lesli je ćutao. Ne zato što se sa mišljenjem svog prijatelja nije slagao, naprotiv. Ćutao je zato jer je odmah prepoznao delo nindže.

Ali, zašto?

Ko je najmio nindžu?

S kojim ciljem?

— Takeda, voleo bih da ovih dana ne zalaziš na mračna mesta. I neka uvek neko od tvojih asistenata bude u blizini — reče Leslie ozbiljnim tonom.

Takeda samo klimnu glavom. Okrete se potom na koljenima i iz ormara, iza svojih leđa, izvadi katana u bogato ukrašenim koricama.

— Ninda nema ovo. Ja imam. Ne brini, prijatelju, znaću da se odbranim. On ipak nije tako dobar kao ti, zato što si ti jednostavno najbolji mačevalac — dodade smeškajući se.

Leslie je, međutim, i dalje ostao ozbiljan.

* * *

Čitav sledeći dan Leslie Eldridž proveo je na ulicama San Franciska. Odlučio je da oprezno obiđe sve škole bori- lačkih veština, nadajući se da će možda naići na kakav trag. Ali, kakav je trag ninda očekivao?

Setio se orijentalca u čijoj blizini mu je haragei zazvonio

na uzbunu. Da li će ga opet sresti?

Možda.

Nešto ga je stalno kopkalo. One noći, kada su ubijena dva učitelja bori- lačkih veština, ubistva su se odigrala na dva prilično udaljena mesta. Ubica je ili dobro poznavao grad, ili...

— Nema ih valjda više? — poluglasno izreče svoje mračne slutnje.

Kako je znao adrese svih škola, odlučio je da krene od jedne do druge. Ubrzo je primetio da je i policija došla na istu ideju. Samo, dok je on znao koga traži, policajci su dežurali uzdajući se u puku sreću.

Dan se već bližio kraju kada je Leslie naglo zastao.

Haragei!!!

Osećaj je bio veoma snažan, skoro ga je fizički osetio. Ni- je se usuđivao da okrene glavu. A nije ni morao. Bio je više nego siguran da mu se neprijatelj nalazi iza leđa — i da ga taj neko prati.

U trenu, Leslie se odluči za varku.

Zavukao je ruku u džep pantalona, izvadio parče papira, a onda, tobože, počeo da upo-

ređuje ono što je bilo »napi-
sano« na papiru sa tablom na
uglu ulice. Onda, razočaran i
besan, zgužva papir i ubaci
ga u slivnik. Strpa ruke u dže-
pove i ode zviždući nekakvu
pesmicu. Međutim, čim je ug-
ledao bar on uđe.

Minut kasnije njegov pra-
tilac prođe pored lokala i ba-
ci kratak pogled unutra. Leslie
je sedeo iza jedne ukrasne pa-
lme i tako je izmakao pogle-
du svog progonitelja. Ali, za-
to je Leslie njega sasvim dobro
video.

Kratko ošišana crna kosa,
jak vrat. Sitne, duboko usađe
ne oči. Siva majica i široka ra-
mena.

Nema sumnje, isti onaj Ja-
panac koji ga je uznemirio
pre nekoliko dana.

Neko bi verovatno pohitao
da vidi kuda se deo Japanac,
ali Leslie je i dalje mirno se-
deo na svome mestu. I, nije
pogrešio. Japanac se uskoro
pojaviu u lokal. Očigledno
je našao sporedna vrata i kr-
oz njih ušao u lokal. Leslie je
tog trenutka bio »zadubljen«
u novine. Iako ga nije video,
osetio je kada je Japanac pro-
šao pored njega.

Haragei je mirovao.

»Nije ništa posumnjao«, za-
ključi Leslie.

Vrata su se davno zatvorila,
a Leslie je i dalje sedeo na is-
tom mestu. Kada je odlučio
da krene, učinio je to kao i
Japanac maločas.

Napustio je lokal kroz spo-
redna vrata. Tren kasnije, sk-
riven iza ugla motrio, je na
ulicu levo od sebe. Tek pos-
le nekoliko minuta primetio
je kako Japanac napušta je-
dno uduoljenje između dve
kuće i žurno odlazi niz ulicu.
Leslie hitro pređe na drugu st-
ranu. Sada je on bio progo-
nitelj.

Japanac još jednom zastade
ispred škole, a onda nastavi
dalje.

»Odabrao je cilj«, zaključči
Eldridž.

Sva prethodna ubistva do-
godila su se posle zatvaranja
škole. Dakle imaće vremena
do pola deset, zaključči Leslie,
a onda požuri kući da uzme
neophodne stvari.

*

* *

Kada se noć spustala nad
gradom, jedna senka odvoji

se od ograde iza zgrade u kojoj se nalazila škola i krete prema uglu zgrade. Iz dva razloga. Duboke fugne, kojima je zgrada bila ukrašena, bile su idealne za penjanje. Na uglovima su se ukrštale i činile idealne merdevine. Drugo, u tom delu senka je bila najveća, a nalazio se i poslednji prozor velike sale za vežbanje.

U tamno obučena senka već je prevalila dva-tri metra upravo kad je policajac, koji, je dežurao ispred škole zašao iza zgrade.

— Hej, ti! — povika policajac, istovremeno podižući pešakoa kako bi dohvatio dršku revolvera.

Istog trena senka na zidu zamače na drugu stranu.

Policajac potrča, ali nekoliko koraka dalje stade kao ukopan. Ninda se naglo pojavio i hitno šaken koji se zari duboko u čelo nesrećnog policajca. Trenutak kasnije mrtvo telo pade iza kanti za smeće. Poplašene mačke razbežale se frkćući.

Senka nastavi da se brzo penje do osvetljenog prozora.

Poslednji vežbači još su pre desetak minuta napustili zgradu. Sensei Taguč, koji je uv-

ek sam gasio svetla i proveravao da li je u sali sve u redu, otvori vrata od sale i stade kao ukopan. Jedna ruka u crnom rukavu i crnoj rukavici dohvati ga između ramena i vrata, naizgled blago, prijateljski, ali već sledećeg trena on pade u duboku nesvesticu. Pojavi se i druga ruka i prihvati omlitavelo telo.

Nekoliko sekundi kasnije čovek je ležao bezbedno u spremištu za tatamije.

Lesli se brzo i tiho, kao mrak koji naglo prekriva zemlju, ponovo uvuče u salu. Tek što se spustio na tatami na prozorskom oknu se, samo za tren pojavi glava s crnom kapuljačom.

Lesli je bio u prednosti. Znao je odakle protivnik dolazi. I ne samo to. Znao je ko dolazi.

Napadač nije znao na koga će naleteti.

To je bila značajna prednost.

Netremice posmatrajući prozor Lesli je pratio kako se okno tiho otvara. Ubrzo je ninda bešumno kliznuo niza zid.

Eldridž mu daje vremena da se uspravi, a zatim ustade i sam. Tišina.

A onda neponovljiv i toliko karakteristični zvuk koji prati izlazak katana iz korica.

Uljez se zaustavi u mestu. Prestao je čak i da diše.

»Sada žmuri«, pratio je Leslie njegovo ponašanje. »Žmuri i prepušta se svome duhu. On ga neće prevariti kao što bi mogle da ga prevare oči«.

Ni Leslie više nijednom nije pogledao u pravcu prozora kroz koji je dopiralo malo svetlosti. Malo, ali dovoljno da u presudnom trenu zaslepi oko.

Polako, trudeći se da čak ne uskomeša ni vazduh u svojoj neposrednoj blizini, Leslie se spusti u položaj žabe. Sečivo katane bilo mu je naslonjeno na nadlanicu, okrenuto prema uljezu.

Jedan šuriken zviznu kroz salu i uz tup udar završi u suprotnom zidu.

Ninđa je iskušavao živce svog protivnika. Tišina je trajala tek nekoliko sekundi, a onda ninđa načini nov pokušaj. Načini skok »vrtlog smrti«, naprjavivši nekoliko opasnih sečenja, ali ovog puta st

radala je samo prašina koja je još uvek lebdela u vazduhu. Kada se dočekao na noge, ništa se našao na dva koraka od Leslija.

Haragei je odjednom počeo besomučno da opominje.

»Osetio je i on mene«, — zaključio Leslie i naglo ispravi katana ispred sebe. Istog časa napravi nagli okret i dva sečiva se sudariše. Još dok su klizila jedno niz drugo, Leslie za tren olabavi svoj katana i ninđa izgubi ravnotežu. Međutim, nije se zbunio. Odmah je zadao udarac »vazduh-more«, a kada je shvatio da je promašio izvede horizontalni zamah.

Napadač potom odluči da upotrebi jedan od devet udaraca svoje škole. Te udarce znali su samo pripadnici Kuđi-Kiri škole.

Mogao je da ih zna samo još jedino vrhunski ninđa, i to onaj koji je imao dodira sa ovom školom.

Napadač je zastao kad je Leslie izbegao sva tri uzastopna pokušaja.

— NINĐA!

Tu jedinu reč izrečenu tokom kratke borbe izgovorio

je uljez. Shvatio je ko se nalazi pred njim.

Lesli mu, međutim, nije dao vremena za razmišljanje.

Upotrebio je ista tri udarca koja maločas njegovom protivniku nisu uspela. No on je izveo tako glatko i brzo da su sva tri pogodila cilj.

Prvi odseče ruku sa katanom, drugi gotovo prepolovi uljeza a treći mu odseče glavu.

Lesli obrisa sečivo o odeću palog ninde, a zatim toliko puta ponovljenim potezom vrati mač u korice.

Istim putem kojim je i došao napusti zgradu, a malo zatim u sporednoj uličici uskoči u svoj stari »ford«.

Još jedna škola bila je u blizini, i on požuri do nje. Zgrada je izgledala napuštena, ali to nije moralo ništa da znači. Tiho, kao prolećni lahor, brz kao treptaj oka, Lesli zamače kroz vrata, a onda, preskačući po nekoliko stepenika, popeo se na drugi sprat.

Još dok se nalazio u hodniku njegovo osetljivo čulo sluha registrovalo je dahtanje boraca. Brzo se prišunjao vr-

atima i ugledao ono od čega je strepeo.

Još jedan ninda! Upravo se spremao da oborenim protivniku, okrvavljenog lica i onesposobljene desne ruke, zada smrtonosni udarac. U nindinoj ruci blesnu tanki, krivudavi nož — ali ne doseže do cilja.

Zviždeći pesmu smrti šestokraka srebrnasta zvezda pogodi nindu u slepoočnicu. Čovek zastade u zamahu, a onda poslednjim trunkama snage volje okrete glavu prema Lesliju.

Umro je s pitanjem u očima.

Napadnuti nije video ništa od svega što se zbilo, jer je u trenutku kada mu je pred očima blesnula oštrica noža uto nu u blaženu nesvesticu.

Već sledećeg trena sala uto nu u duboku tišinu.

*

* *

Rob Megir razjareno je šetao po kancelariji. Šutnu nogom šešir koji je maločas besno tresnuo na pod.

— Ne mogu više! Ovo je ludnica! Otkud odjednom da se

baš meni na vrat sruči toliko ludaka?! Prvo onaj melez, a sad ova nerazjašnjena ubistva nekakvim motkama, nekakvim čeličnim zvezdicama i šta ti ja sve znam! Niti znam ko koga napada, ni zašto. Ona dva preživela učitelja tvrde da ne maju pojma ni ko ih je napao, ni zbog čega, ni ko ih je spasio. Ništa. Jedno veliko NIŠTA! To je sve što sam do sada uspeo da sakupim — režao je.

Den Novak i još petorica no vajlija ćutke su slušali svog pretpostavljenog. Kad je sve ovo za njega, iskusnog policajca, bila velika zagonetka, šta tek da kožu oni koji su, tako reći, tek ušli u policiju.

Izvesno vreme vladao je tajac. Onda se Den Novak pomeri sa svoje stolice i reče.

— Ser, mislim da smo ipak nešto uspeli. Dickinson je očigledno otkrio jednog od ubica i zato je stradao. Možda je negde pogrešio, da nije — ima li bismo napadača.

Momak ućuta kad ga Megir pogleda zakrvavljenim očima.

— Sinko, Dickinson je bio iskusan policajac. Proveo je u ovoj zgradi i na onim prokletim ulicama punih dvadeset

godina. Taj nije mogao da po greši. Bar ne toliko da to plati glavom.

Den se iskašlja.

— Ser, mislim napravio je grešku jer je reagovao normalno. Sa ovim očigledno treba drukčije. Možda bi bilo bolje da od sada idemo po dvojica. Možda ćemo naleteti na nekog od njih... ako se opet pojave.

— Ako... možda... E, moj Dene, tako nećemo daleko dogurati. Možda su oni već uradili ono što su naumili, a možda ih ima još nekoliko desetina, možda cela stotina, možda i više. Do đavola, sad sam i ja počeo možda, možda... ,

Kapetan začuta. Dohvati flašu iz fioke i prvi put u prisustvu mlađih policajaca otpi ne koliko gutaljaja. Momci se na praviše da ništa nisu videli i njemu se to dopade.

— U redu, Dene. Ako i tvoji drugovi misle kao i ti, u redu, krenite dvojica. Ali, upamtite: prvo pucajte na svakog ko vam bude ličio na one maskirane ludake, pa tek onda ga pozovite da se preda i tako dalje, i tako dalje. Jasno?

Momci zaklimaše glavama, a onda napustiše kancelariju.

Nešto kasnije Megir okrete broj lekarske sobe i zatraži od Tomsona da dođe do njega.

— Dobro, matori, zašto sada čutiš? Znam da se ti razumeš u te... borilačke veštine i ostale trice i kućine, ali, evo, otkako je sve ovo počelo ti samo čutiš.

— Pa, kapetane, šaljem ti sve izveštaje, i...

— I... i šta? Hoću da čujem šta misliš o ovome.

Lekar je ćutao. Tek kada mu Megir pruži flašu, on se odobrovolji.

— Znaš, Robe, sve je ovo toliko ludo da ni sam ne mogu da poverujem u ono što je toliko očigledno.

— Hajde, budi toliko dobar pa mi objasni. Neka i meni postane očigledno, kad mi već ništa nije jasno.

— Ovi što ubijaju su — ninde...

— Šta su?

— Ninde, najmljene ubice. Najbolje i najčutljivije koje je ljudska rasa ikada upoznala. Samo, oni su nestali u oluji vremena negde u srednjem veku.

— Čekaj. Polako. Prvo ka-
žeš to su oni, pa onda opet

oni ne postoje... Šta sad to treba da znači, Jesu li ili nisu ninde.

Tomson je ćutao. Nekoliko puta podiže flašu do usta, ali kao da je zaboravljao da otpije piće. Onda ipak reče.

— Neka sam proklet, Robe, ako to nisu NINDE. Ko zna otkuda su se pojavili i zbog čega, ali to su ninde.

— Lepo. I kako ja da ih se dokopam.

— Nikako. Njima može da se suprotstavi samo drugi, još veštiji ninda. To je sve.

Rob Megir zagleda se u starog poznanika kao da ga sada vidi prvi put. Nekoliko puta proguta nevidljivu knedlu, a onda reče.

— Znači tako... Samo treba da nađem jednog nindu, boljeg nego što su ovi i stvar je u redu. Lepo. Odmah ujutru skoknuću do komesara da mu naručim jednog... Idi bestraga i ti i tvoje gluposti! — urliknu na kraju.

Tomson samo zaklima glavom i napusti kancelariju.

Nije se naljutio. I on bi na Megirovom mestu verovatno reagovao na isti način.

*
* *

U najudaljenijem delu Kineske četvrti, koja je živela sopstvenim životom, po zakonu koji su njeni naseljenici mahom doneli iz stare postojbine, ili po onim drugim, pisanim po ulicama, zadimljenim krčmama ili dokovima ve like luke, u delu u kome su preovlađivale kuće od drveta, trojica mračnih ljudi bez reči su posmatrali nekoliko slika u novinama.

Na jednoj od njih lepo se videla odsečena glava.

Glava obavijena crnom kapuljačom.

Glava ninđe!

Njegove mrtve oči posmatrale su ih kao da žele nešto da im saopšte.

Zar mogu mrtve oči da govore?

Ne, to je nemoguće.

Pa ipak, to su ninđe, to su oči jednog od njih, a kod ninđe malo toga je nemoguće. Možda samo neshvatljivo. Ali...

Njih trojica nisu znali ni reči engleskog, pa ipak jedno su nedvosmisleno shvatili.

Njihov čovek bio je ubijen. I to ne bilo kako. Na slikama

se videlo da je ubica upotrebio najmoćnije i najsavršenije oružje kojim su i sami rukovali.

Bilo je to delo katane — svetog samurajskog mača.

Sve to bilo im je jasno.

Sada su pokušavali da dokuče u čijim rukama je bio katana?

Taj odgovor pomno su tražili u mrtvim očima sa slike.

Međutim ništa, sem izvesne doze iznenađenja nisu mogli da pročitaju iz tih očiju.

Smrt jednog od njih, ili dvojice ili svih zajedno za njih ni je bila ni zastrašujuća, ni neočekivana. Ne. Njih su od najmanjih nogu učili da žive sa smrću. Ona je bila njihova senka, njihov nerazdvojni pratilac — njihov život.

Međutim, bojali su se da neće izvršiti zadatak.

To je bilo najgore.

To bi značilo umreti nečasno.

Jedan ninđa to sebi nikako ne sme da dozvoli.

Iako su u odnosu na samuraje ninđe smatrali borcima drugog pa čak i trećeg reda, ljudima koje bušido nije oba-

vezivao da prate Put — ipak, ratnik je mogao da umre jedino časno. To znači — izvršavajući zadatak.

Zato su godinama vežbali / borbe sa svim mogućim oružjem, svime onim čime može da se izazove smrt. Da se bore golim rukama, da trče satima i satima, da se penju tamo gde i bogom dana životinja jedva uspeva, da savlađuju i svoje telo i svoj duh.

Cilj je jedino bio važan.

A, njima, preživelim nindama sa Kjušjua ostalo je još sedam dana do cilja.

Kada su krenuli u akciju, krenuli su u znaku svoje škole. U znaku devetke.

Sada su već osakaćeni.

Napao ih je najgori neprijatelj.

NEZNANAC!

Morali su da izmene plan. Od večeras u akciju idu po dvojica, a onaj neparni tragaće za čovekom koji se isprečio pred njihovim ciljem.

Dogovor je bio kratak. Ninde su sasvim malo pričale.

Za njih je radilo njihovo oružje.

*
* *

Iste novine prelistavao je i Leslie Eldridž.

Tabasko Pit i Sumiko, koji su sedeli pored njega, pogledaše se bez reči. Znali su ko je ubio napadače na škole borilačkih veština.

Samo on, njihov najdraži prijatelj i voljeni čovek bio je sposoban da se suprotstavi nindi.

Tišina nije dugo potrajala. Prvi je progovorio Pit.

— Znam da je iluzorno da te pitam hoćeš li da ti pomognem, pa ipak — pitam te. Reci, mogu li da ti pomognem? Bilo kako? — upita plavokosi grmalj gotovo molećivim glasom.

— Prijatelj uvek pomaže. Čak i onda kad nije kraj tebe — reče Leslie ne gledajući ga.

Sumiko pogleda Pita i, kad ovaj htjede nešto da kaže, blago ga dodirnu po ruci.

— Les, koliko ih ima? — upita pogađajući o čemu Leslie tog trenutka razmišlja.

— To ne znam. Počinjem da verujem da ih ima dosta. Čini mi se da polako shvatam

šta znače ovi napadi. Samo, moraću još nešto da proverim. I još nešto: moraću jednog od njih da uhvatim.

Sumiko zadrhta. Pa sam Leslie rekao joj je da nindu niko nije zarobio, a i ako se to nekada desilo ništa od njega nije uspeo da sazna.

Uхватiti nindu bilo je isto što i golom rukom krenuti na zvečarku ili kraljevsku kobru.

A Leslie Eldridž je upravo to nameravao.

Dok su se mladić i devojka, zaneti svako svojim mislima, mučili da nađu izlaz, Leslie govori.

— Pite, ovih dana biću veoma zauzet. Čak i noću. Spavaj sa njom — i drži pištolj pod jastukom.

On, koji je prezirao vatreno oružje, sada je tražio od prijatelja da se njime koristi. To je značilo samo jedno.

Veliku opasnost.

Pit zakluma glavom obližnu vši iznenada suve usne.

Kada je Leslie ustao da krene, Sumiko ne izdrža da ne upita kada će ga ponovo videti.

Umesto odgovora Les je pogleda pravo u zenice. Bio je to dug, prodoran pogled. Su-

miko oseti kako te tamne oči prodiru kroz njene oči u mozak, zatim u srce a onda sve dalje, po čitavom telu. Bila je sigurna da ih vidi i onda kad je Leslie već bio na ulici.

— Ne boj se, devojčice. Jak je on. Zar se i do sada nije borio sa svim i svačim? Pobeđiće i ovog puta.

Sumiko ništa ne odgovori. Kad je Pit obgrlio rukom i okrenuo licem prema sebi, spazila dve suze kako se kotrljaju niz lice.

Ipak, brzo je savladala tu slabost. Dobro je znala. Leslie je naučio da u opasnim situacijama mora da bude najsmirenija. Morala je sada da se pouzda i u svoj haragei, iako je on bio daleko slabiji od njegovog. Ali, i takav kakav je bio mogao je da joj pomogne da ostane živa.

Jedna činjenica išla je Eldridžu na ruku. Sistem kojim su škole napadane. Naime, nišle sa Kjušua krenule su sistematski sa školama u zapadnom delu grada. Leslie baci kratak pogled na spisak škola u zapadnom delu Friska. Njegovo fotografsko pamćenje upamti dve adrese i on ode na počinak iako je bilo rano posle

podne. Koristio je svaki trenutak za odmor i meditaciju.

»Svako vreme je dobro za odmor, prikupljanje snage i koncentraciju«, učio ga je njegov stari sensei.

Dok je ležao izvodeći specijalne vežbe disanja putem koji je brže dolazio do potpune opuštenosti, Les oseti kako mu, kao iz magle, do svesti stižu nečije reči.

Da li je to neko pokušavao da telepatskim putem dođe do njegove svesti?

Odmah se priseti starca sa Ostrva izgubljenih...

Ne. Nije to bilo ono što je polako brujalo u njegovom duhu. Onda, polako, slika u njegovoj svesti ili podsvesti, nije bio siguran, počeo da dobija određenije oblike.

Prekrasan senoviti vrt ispunjen mirisom trešanja u cvetu. Mali potok koji je poskakivao preko glatkog kamenja i šljunka, po skrivenih ptica i raznobojno cveće po gustoj, zelenoj travi...

I glas!

Glas sedobradog i sedokosog čoveka koji korača kraj nje ga jedva dodirujući zemlju. Starčeve ruke miruju uvučene u široke rukave kimona.

Glas je blag, dubok, sugestiv.

Glas njegovog učitelja.

Lesli se napreže do krajnjih granica kako bi te nejasne slike i misli postale kristalno jasne.

O čemu je starac govorio?

Bili su to poslednji dani Leslijevog boravka u školi, u vrtu starog senseija.

»Ima mnogo škola u Japanu, Lesli... Ja sam te naučio svemu što sam znao. Učio sam te dobro. Ali, moraš da shvatiš da se dobro i zlo ponekad mešaju. Ti si sada ninda. Ninda nije vezan pravilima Puta, pa ipak nindicu je mnogo kompleksniji od buducua i bilo je mnogo izlaza i učenja. Da, Lesli. Zlo i dobro. Crno i Crveno. Od Crnih škola najopasnija, daleko najopasnija, upamti, je škola Kuđi-Kiri. Reč potiče iz Kine i znači »sećenje sa devet ruku«, To je i osnova stvarnih ili izmišljenih nindinih tajnih moći. Jednom ćeš i sam shvatiti da postoji doba kada ti se čini da linija koja razdvaja stvarno od nestvarnog nestaje...«

Reči odjeknuše jasno i glasno u Leslijevom mozgu. Smeo je da se zakune da je čak ra-

zgovetno čuo dobro poznati glas.

Ali, zašto mu se učitelj baš sad javio i to ovim davno izgovorenim rečima?

U čemu je bio njihov smisao?

»...Linija koja razdvaja stvarno od nestvarnog nestaje«.

Eldridž se priseti doživljaja sa starcem sa Ostrva izgubljenih. Zar nije sve ono što se tada dogodilo bilo s one strane stvarnog? A, ipak — dogodilo se.

Lesli ustade i iz sefa u zidu izvadi kovčežić od ružinog drveta. Gotovo sa religioznim poštovanjem podiže poklopac.

Dragulji su bili tu. Netaknuti, sjajni — živi.

Nekoliko minuta gledao ih je kao da kroz njihovu prozirnost ponire u davnu prošlost.

Vratio je kovčežić u skrovište i vratio se na tatami.

Polako, reč po reč ponavljao je ono što je malopre čuo iz ogromne udaljenosti, iz jednog drugog vremena.

Dobro i Zlo.

Crveno i Crno.

Najopasnija škola — Kuđi-Kiri.

Zašto je učitelj rekao najopasnija? Zašto u sadašnjem

vremenu? Zar nije zabranjena kao i uostalom, sve ostale škole ninducia?

Sve?!

»A ona koju si ti završio, nindo?«, upita samog sebe.

»Bože moj znači... znači... Kuđi-Kiri postoji i danas.

Oni su ovde u gradu!!!«

Iz daljeg razmišljanja trže ga zvonjava telefona. Tek kada se telefon oglasio peti put, on diže slušalicu. Tišina je potrajala tek nekoliko trenutaka, a onda se začu glas.

— Lesli, on je ovde. Bio je malopre. Pitao je da li može doveče da vežba. Traži mene — govorio je Takeda naizgled mirnim glasom, ali Lesliju čak ni telefon nije mogao da prikrije ono neizbežno treperenje glasa koje otkriva dobro prikrivani strah.

— Da li si sam u školi? — upita Eldridž.

— Ne, tu su Eiko i Hunomi, moji asistenti.

— U redu, neka ostanu dok ja ne dođem. Čim budeš video moj automobil na drugoj strani ulice, reci im da idu kućama. Šta si rekao čoveku?

— Da se javi za pola sata, dok vidim da li ima slobodnih termina.

— U redu. Vidimo se za jedan sat.

Da li je to prilika koju je čekao?

Hoće li uspeti da uhvati protivnika živog i natera ga da progovori?

Kada je posle određenog vremena zaustavio svoj »ford« preko puta ulaza u Takedinu školu, Lesli odjednom oseti znak za uzbunu.

Haragei!

Snažan i dug.

Neprijatelj je u blizini. Opa snost je bliska.

Lesli počeo nešto da petlja oko volana i komandne table dok je pogledom ispitivao okolinu.

Ništa.

Nigde žive duše. Nigde automobila. I onaj jedan vrabac koji je sleteo pred »ford« odmah je nestao.

Haragei nije gubio na snazi.

Da li su napadači nešto posumnjali, pa su došli ranije? Tada se seti da, u stvari, i ne zna za koliko je sati Takeda za kazao sa nepoznatim. Onda odlučio da se posluži lukavstvom.

Dok je okretao ključ, kola počele da poskakuju kao da paljenje nije u redu. Tako on,

mic po mic, prođe nekih dvadesetak metara, a onda zaustavi automobil i besno tresnu vratima. Malo kasnije nastavio je pešice. Međutim, čim je zašao iza ugla, on potrča što je brže mogao. Preskočio je nekoliko ograda, izbegao susret sa dva psa čuvara i konačno se našao uz živu ogradu koja se pružala iza škole njegovog prijatelja.

Dugo je ispitivao okolinu.

Haragei se umirio.

Opasnost je ostala na onom mestu na kome je prvi put zaustavio automobil.

Skinuo je torbu s ramena i brzo se presvukao skriven gustim lišćem. Dva minuta kasnije jedna senka napusti živicu i brzinom zmiје pređe preko travnjaka i kliznu kroz uski otvor podrumskog prozora.

Škola majstora Takede bila je u prizemnoj zgradi. Sa prednje strane nalazila se njegova kancelarija, a u zadnjem delu nalazila se sala za vežbanje, svlačionice, ostava i tuševi.

Takedu je otkrio u kancelariji. Japanac je u rukama držao boken od teškog drveta. Odmeravao je njegovu težinu, izbalansiranost. Onda je pri-

šao prozoru. Očigledno je oče kivao da se njegov prijatelj pojavi. Leslie se osmehnu ispod crne maske i povuče se dublje u hodnik.

Desetak minuta kasnije, u salu su ušli Takeda i jedan drugi Japanac — slika i prilika onog koga je Leslie pre dva dana pratio. Pošto su se zagrejali, počеше da izvode tehnike aikidoa. Japanac je bio odličan borac, to se odmah videlo. I Takeda je to odmah uočio.

— Odlično radite — reče on na japanskom, ali ga nepoznati ne udostoji odgovora.

Prešli su ubrzo i na karate.

U dva maha Lesliju se učini da je njegov prijatelj u smrtnoj opasnosti, ali bilo je očigledno da se nepoznati još uvijek poigrava s njim.

Takeda je već počeo da diše ubrzano. Tada nepoznati priđe uglu sale i dohvati dva bokena. Jedan bez reči dobaci Takedi, a drugim načini neko liko poteza za razgibavanje zglobova.

Napao je odmah. Bez reči. Bez najave.

Takeda, za koga u buduću gotovo da nije bilo tajni, jedva odskoči u stranu. Pogleda nepoznatog u oči. Od onog što

je u njima pročitao počeo da mu se dižu dlačice na vratu.

Međutim, nije bilo vremena za razmišljanje. Nepoznati je napadao sa svih strana, menjao iznenada stilove borbe, položaje ruku i nogu.

Takeda iskoristi jedan trenutak predaha i reče.

— Da li se spremate za neko takmičenje kad tako žestoko radite?

— Ja se ne takmičim — prvi put progovori nepoznati.

— Čemu, onda, sve ovo?

— Saznaćeš pre nego što — umreš!

Ove reči izgovorio je tako tiho da ga je Takeda jedva shvatio i zato umalo već pri prvom sledećem napadu nije glavom platio svoju preneraženost.

Borba je postajala sve žešća. Neznaničev boken u dva maha dobro zakači Takedino telo i učitelj stisnu zube da ne bi vrisnuo od bola.

Lesli se već spremao da se umeša kada je spazio svog prijatelja kako klečeći na jednom kolenu jedva odoleva sve žešćim napadima nepoznatog. Ipak ostao je miran.

Haragei se opet javio.

Nepoznati nije bio sam.

Odakle je pretila ta nova opasnost?

Na odgovor nije morao dugo da čeka. Vrata na suprotnoj strani sale odleteše pod snažnim udarcem noge.

Ninđa u crnom odelu upade u salu.

Tada se dogodilo nekoliko stvari odjednom.

Takeda okrete glavu na zvuk razbijanja vrata, a nepoznati htjede da iskoristi taj momenat i razbije mu glavu drvenim mačem. U tom času Leslie napusti svoje skrovište i poput duha se stvori među borcima.

Iako iznenađen, nepoznati mačevalac dovrši započeti udarac, ali ne pogodi na željeno mesto. Boken kliznu sa strane i raspali Takedu po ivici lobanje, zaustavljajući se na vratnoj žili. Udarac je bio tako snažan da učitelj borilačkih veština uz težak uzdah pade ne shvatajući šta se dalje dešava oko njega.

Ninđa koji je razvalivši vrata upao u salu stajao je nepokretan. Nije skidao pogled sa Leslija.

Odmah je znao da Leslie nije jedan od njegovih, iako je nosio istu odeću kao i on sam.

Ne. Ovaj čovek je bio znatno viši od njega i njegovih drugova.

Borac sa bokenom u rukama nije toliko čekao. Odmah je navalio, jer neočekivani po setilac još uvek nije ništa imao u rukama. Njegov udarac usmeren odozgo nadole, malo po stranice, odlete u prazno dok je on zapanjeno gledao kako maskirani leti preko njegove glave. Naglo se okrenuo kako bi zaštitio leđa i pri tom izgubi ravnotežu. Ne gledajući ga, Leslie zamahnu nogom i zadade strahovit udarac u glavu. Nije to bio smrtonosan udarac jer Leslie nije video protivnika, ali bio je dovoljan da ga za sledećih nekoliko minuta izbací iz borbe.

Leslijeva pažnja bila je okrenuta nindí kraj vrata.

Na vreme je primetio kratak zamah i srebrnastu zvezdu koja je velikom brzinom krenula u susret njegovim grudima. Katana suknu u deliću sekunde iz korica i blistavo se čivo presrete zvezdu smrti. Sudar dva komada čelika odjeknu u praznoj sali, a šuriken, promenivši smer, zviznu u suprotni zid.

Ninda sa Kjušua takođe po teže mač i krete nekoliko koraka prema Lesliju. Ovaj je mirno stajao držeći mač obema rukama tačno ispod svojih očiju.

Protivnici su se odmeravali kroz uske proreze na kapuljačama. Lesli je lepo video kako oči njegovog protivnika me njaju boju i ako mu se zenice izdužuju. Istovremeno oseti kako počinje da ga obuzima nešto nepoznato.

»Ne gledaj u protivnika, jer može nekim pokretom da te obmane. Ne gledaj ni njegov mač, jer će da te zaseni. Ne gledaj ga uopšte. Prepusti se osećanjima, zatvori oči i tada ćeš videti svog protivnika ona kvog kakav jeste«, odjeknu u njegovom pamćenju jedan od najdragocenijih saveta njegovog starog učitelja.

Ninda sa Kjušua skoči i pokuša kružnim udarcem, ali Lesli je na vreme parirao. Usledi novi napad sa istim udarcem, ali i on završi kao prvi.

Novi zvuk mača koji izlazi iz korica natera Leslija da otvori oči. Njegov protivnik izvuče i vakizaši.

S dva mača borili su se samo vrhunski majstori.

Nepoznati zadade skok-udarc: jednim mačem u visini glave, a drugim negde oko po jasa. Lesli čučnu i odbi donji udarac. Dok je nepoznati proletao pored njega on ga dokači preko leđa. Tamna tkanina oboji se krvlju.

Uz mnogo napora čovek se ispravi. Po očima koje su se neprimetno stisle Lesli zaključio da njegov protivnik pokušava da eliminiše bol. Kada je u tome uspeo, on ponovo navali. Ali, sada se borio drukčije. Bio je nasrtljiv, žurio je da okonča borbu pre nego što izgubi krv i snagu.

Lesli ga nekoliko puta propusti, a zatim počeo i sam da napada. Katana je zviždao pe smu smrti koju je nepoznati sve intenzivnije čuo. Još dva puta Lesli je uspeo da ga zakači: jednom po mišici, a drugi put preko grudi.

Nepoznati je teško disao. Stajao je ispred Leslija raširenih nogu, postranice okrenut, ruku sa mačem visoko po dignutim iznad glave. Spremao se da zada jedan od udaraca iz Kuđi-Kiri škole.

Lesli je spustio ruke. Vrh katane bio je okrenut prema podu.

Varka za varku.
Drskost za veštinu.

Nepoznati krete bez najave. Ničim nije pokazao da će u tom kratkom trenu koji se gra niči sa večnošću krenuti da zada udarac.

Dubok krik koji je dopro iz dubine njegove duše preseče tišinu. Katana sunu u potezu nebo-more...

Mač u Leslieevim rukama o-žive. Njegovo telo krete ulevo. Blistavo sečivo prolete tik uz njegovo rame.

Nepoznati nije pratio let svog promašenog udarca. Sa čuđenjem u očima posmatrao je kako se vrh katane njegovog neprijatelja brzinom misli pri bližava njegovom trбуhu.

Dva kratka pokreta Leslieeve šake okrenuše britko sečivo u dva pravca.

Ninda sa Kjušua pade na pod otvorene utrobe.

*
* *

Den Novak, koji je satima dežurao u šiblju ispred Take-dine škole, primetio je nekakve kretnje u tami tek kada

je drugi ninda krenuo u zgradu.

Pozvao je toki-vokijem svog ortaka i njih dvojica počese polako da se približavaju školi.

— Dene, zar ne bi bilo bolje da pozovemo pojačanje?

— Ne, Džime, ne još. Nisam čak ni siguran šta sam video. Idemo prvo nas dvojica. Ako bude gusto, pozvaćemo pomoć.

Brzo pretrčase preko puste i gotovo mračne ulice i zama-koše iza niske živice. Kada su se našli na vratima škole, Denu se učini da je čuo nekakav zveket, ali zvuk je bio prigušen i nerazgovetan. Dok se spremao da otvori vrata, Džim ga opet oslovi.

— Dene, da li smemo tek tako da upadnemo? Mislim, to je privatna posed, pa...

— Ostavi sad ono što su nas naučili u školi. Seti se šta nam je kapetan rekao kada smo juče kretali na ovaj zadatak. »Momci«, rekao nam je, »imate sva prava. Dobro ih iskoristite i dohvatite mi te maskirane đavole. To je jedino važno«. Zato, ne brini o formalnostima, nego požuri.

Dva minuta kasnije bili su u predsoblju.

U čitavoj zgradi vladala je grobna tišina.

Den poče da sumnja da je uopšte nešto video tamo, napolju, kao i da je čuo bilo kakav zvuk u zgradi.

— Plaši me ova tišina — promuca Džim, stežući ožnoje nom šakom dršku svog magnuma »357«. — Zaista se plašim, a znaš da nisam kukavica.

»To je ono«, pomisli Den No vak. »Nešto slično osećam i ja. Da bar vidim nekog od njih, živog, da stane ispred mene, to bi bilo nešto drugo. Ovako — samo mrak, ova zlo kobna tišina i ta ledena jeza koja mi se penju uz kičmu, obaviya oko vrata i steže svojim ljigavim, drhtavim prstim.«

— Ne boj se Džime, zajedno smo. Samo nemoj da se gubiš iz mog vidokruga. Pucaj, dečko, čim osetiš da se nešto kreće ispred cevi tvog magnuma. Pucaj, a posle pitaj ko je.

Polako, pipajući rukom ispred sebe i okrećući cev revolvera velikog kalibra čas levo, čas desno, dva mlada policajca stigoše do vrata sale za trening.

Den, koji je napipo kvaku, pozva tiho Džima i dade mu znak da ga pokriva. Onda, onako kako je to stotinama puta vežbao u Akademiji, naglo otvori vrata i skloni se u stranu. Iznenada, sva svetla se upališe i gotovo ga zaslepeše.

— Natrag, Džime, natrag — viknu glasnije nego što je želeo, jer strah i iznenađenje učiniše svoje.

To je ujedno spaslo život ranjenom Takedi, koji je polako dolazio svesti.

Lesli Eldridž, koji je školu svog prijatelja dobro poznao, nasmeši se kada kroz sporedna vrata ugleda scenu. Pošto je prethodno upalio svetlo, uprti svog zarobljenika na snažna ramena i izgubi se u noći.

Kada je došao sebi. Novak ponovo upade u salu i stade kao ukopan. Pogled na leš koji je ležao u krvavoj bari, još uvek stežući poluispalu utrobu, natera ga na povraćanje.

Džim, koji se pojavi iza nje govih leđa, jeknu i ode u stranu. Gotovo je povratio sopsvena creva od onoga što je video.

— Džime, možeš li? — drhtavim glasom pozva ga Den. Tamo je još jedan, čini se da

je ranjen... Da, jeste... to je onaj Japanac koji nam je na Akademiji nekoliko puta držao seminar iz džiu-džicu. Hajde, čoveče, povrati se.

Pet minuta kasnije, kada su ga odneli iz sale i položili na kanabe u kancelariji, Takeda otvori oči. Kad ugleda policijske uniforme, on odahnu. Po slednje što je video bio je boken u smrtonosnom letu tik iz nad njegove glave. Posle toga nastupila je tišina i spasonosna tama.

— Jeste li... ga... videli, uhvatili?

Den Novak skide prvo svoju kapu, obriše znoj sa čela i ukloni plave uvojke natopljene znojem, pa reče.

— Ne, mister Takeda. Nikoga nismo videli... osim onog sa iskidanom utrobom. A, vi, da li ste vi nekog videli?

Takeda je prebirao po sećanju. Prvo je došao onaj mračnjak koji je zahtevao da vežba sa njim. Onda se iznenada pojavio i onaj drugi na provaljenim vratima. Tada je osećao udarac po slepoočnici. Poslednje što je video bio je mač u zamahu.

— Video sam... dvojicu... ali ne znam ko je od njih dvo

jice koga napao i šta je dalje bilo — reče nesigurnim glasom.

Istovremeno se upita šta li se dogodilo sa njegovim prijateljem Leslijem. Da nije on bio onaj drugi... ninda? Zato odmah reče:

— Ja bih da pogledam onog što je ostao u sali — reče podižući se sa ležaja.

— Ne bih to učinio da sam na vašem mestu. Momak izgleda prilično loše. Stomak mu je rasporen...

»Pa da«, zaključio Takeda, »moj protivnik imao je boken i nije njime mogao da seče. Uostalom, Lesli je tako dobar mačevalac, da nije mogao da izgubi borbu. Ali, gde je do đavola, kad je rekao da će doći.

Kao odgovor na njegovo pitanje začu se lupanje na vratima. Malo zatim, Takeda začu i svoje ime. Odmah je prepoznao Leslijev glas.

— Ko je? — upita Džim, potežući revolver.

— Jedan od mojih prijatelja. Trebalo je da dođe večeras, ali je nešto zakasnio — odgovori Takeda i pođe da otvori ulazna vrata.

— Gde si, Les? Večeras si propustio da vidiš nindū u akciji — reče Takeda, pomno posmatrajući lice i oči svog prijatelja.

Uzalud se naprezao. Na El-dridžovom licu nije primetio nikakvu promenu.

— Prvo sam upao u gužvu, a onda se i ona moja krtinja pokvarila. Ali, pusti sad to... pa, ti si povređen. Da nije onaj tvoj posetilac...

Lesli učuta kad Takeda podiže ruku.

— Jeste, Les, bio je on... ali to nije sve.

— Kako nije sve? — tobože se začudi Lesli.

— Bio je još jedan — ninda. Onaj moj došao je u običnoj odeći, ali onaj drugi bio je u originalnom kostimu.

— Pobogu, šta se desilo? Kako to da si živ?

— To se i ja pitam. Moram da ti priznam da sam izgubio borbu. Onaj nepoznati bio je više nego dobar. Gotovo koliko i ti. U trenutku kada sam mislio da sam gotov, upao je i onaj drugi, ali ja sam se tada onesvestio. To je sve.

Den Novak je već neko vreme stajao gotovo iza samih leđa senseija Takede i sve je

čuo. Lesliju je to baš i odgovaralo.

— Mister, čuo sam da ste prijatelj mister Takede. Mogu li da znam kojim ste poslom došli? — javi se Den zvaničnim tonom.

— Pravo da vam kažem, sa da vidim da sam umalo napravio glupost. Znae, posle svih onih napada na škole bu do veština, hteo sam da se nađem Takedi pri ruci. Ali, posle ovoga što sam čuo vidim da ne bih imao šanse.

— Tako je, mister. Sa ovim tajanstvenim napadačima ni mi ne možemo da izađemo na kraj. Zato se bolje držite po dalje i pustite nas da završimo ovaj posao — okonča Novak dijalog, sav važan.

Lesli se nasmeja negde duboko u sebi, ali vidno samo klimnu glavom, pozdravi se sa Takedom dobacujući mu na japanskom da će mu se javiti uskoro i — ode.

Ninda, sav upetljan tankim najlon konopcem, još je bio u nesvesti. Lesli sede za upravljač i potera kola. Odvezao se na pustu, peskovitu obalu. Morao je da razmisli šta dalje. Znao je da od zarobljenika neće uspeti da izvuče ni reči.

Pa, ipak, morao je na neki na čin da ga iskoristi. Izvadio je veliku bateriju i upalio je. Želeo je još jednom pažljivo da pogleda zarobljenog nindžu. Nadao se da će na njemu naći neki znak prepoznavanja, nešto što će mu dati bar nekakav odgovor na pitanje ko su napadači.

Možda će kod zarobljenika naći odgovor na nejasnu poruku, koju mu je telepatski uputio njegov stari učitelj.

Svetlo lampe pade na sivožuto lice onesvešćenog Japanca. Disao je lagano. Očni kapci su mirovali, te Leslie zaključio da je čovek još uvek u nesvesti. Jednom rukom iscepa mu košulju na grudima. Ukazase se snažni mišići i pet šest dugih ožiljaka — uspomene na preživljene borbe, oštre treninge i sve ono što jedan nindža mora da preturi preko glave dok savlađuje nindžucu.

Leslie okrete besvesno telo i tada ugleda znak.

Prikriven delimično snažnom mišicom ruke, više prema pazuhu, ukaza se znamenje Kuđi-Kiri škole!

Ideogram komuso okružen sa devet nacrtanih dijamanta video se kao na dlanu.

— Ipak su oni — gotovo glasno reče Leslie.

Na zvuk njegovog glasa Japanac otvori oči. Istog trenu shvati da je dobro svezan i da nijedna veština, a još manje snaga mogu ovog časa da mu pomognu da se oslobodi. On zato opusti mišiće i nastavi mirno da leži.

»Ovaj glupi Amerikanac čak i ne zna da sam se osvestio«, pomisli nindža.

Nije ni sanjao koliko se pr evario. U istom trenu kada je promenio ritam disanja, Leslie je znao da je njegov zarobljenik došao sebi. Međutim, za razliku od svog zarobljenika, Leslie ničim nije odao svoje sa znanje. Uključio je motor i krenuo.

*

* *

Iste te večeri još nekoliko ljudi nalazilo se na istom poslu. Jedni su se trudili da okončaju posao za čije se izvršenje rok sve više bliži kraju. Drugi, na čelu sa sve nervoznijim kapetanom Megirom, kome je i čir na želucu pro-radio, ulagali su velike napore

re i sve znanje da bar uđu u trag nepoznatim i tako nemilosrdnim napadačima na škole borilačkih vještina.

— Zašto, zašto?!

Te tako kratke, ali tako teške reči Megir je po stoti put izgovorio samo u toku ove večeri.

Pitao je i sebe i svoje ljude zašto se sve to događa.

Odgovor, međutim, nikako nije nalazio.

Nije mogao ni da sluti da hiljadama kilometara daleko od njegovog grada sedi jedan mračni čovek, jedan veliki ratnik, koji želi da oduzme svetu ono što pripada samo Japanu. Čovek, koji je započeo svoj privatni rat.

Megir takođe nije znao da tu, u tom njegovom gradu, čak i u njegovoj blizini, postoji još jedan čovek, čovek s kojim su se njegovi momci sreli, čovek koji jedini može da okonča ovo, po njemu, ne-logično bezumlje.

Preživjele ninđe takođe nisu mirovali.

Za ostvarenje plana imali su još šest dana, jer se ova noć bližila kraju. Šest dana da zatvore još šest škola.

Bili su uvereni da će uspeti. Još koliko juče, broj je bio znatno veći, ali su vlasnici škola pred navalom straha sami stavili katance na vrata svojih škola.

Jedan od njih bio je i Sakura Keto. Te noći svratio je tek da pokupi neke papire i malu priručnu kasu.

Kada je pokupio šta je želio i krenuo na ulicu, našao se licem u lice s čovekom iz senke. Ukopao se u mestu. Iako mu nepoznati ničim nije zapretio, Sakura je znao da je stigao do kraja Puta.

Nije načinio nikakav pokret da se zaštiti kada je krivi nož dugog sečiva krenuo prema njegovom stomaku.

Bila je to njegova karma. Njegova sudbina.

Drugi udarac, onaj, koji ga je pogodio u srce, nije ni osetio.

Njegov ubica se saže, obriša okrvavljeno sečivo o beli kimono žrtve, vrati nož ispod široke bluze, a zatim, poput povetarca, nestade u mračnom prolazu.

Drugi jedan učitelj karatea izbegao je prvu zamku.

Fukeda je završio trening i sa nekoliko svojih učenika na

pustio školu. Nije ni primetio dva sjajna oka koja su ga pogledala sa razdaljine manje od jednog metra.

Kada je odmakao nekih dva desetak metara, jedan čovek u tamnoj majici i sivim pantalonama, sa sportskom duguljastom tobom u ruci, odlepi se od zida i krete za njim.

Fukeda ga nije primetio. Nije ga video ni u trenutku kada je ušao u mali vrt ispred svoje kuće.

Dva sata kasnije, posle dobre večere, Fukeda je pošao na poččinak. Te noći bio je sam. Njegova žena otišla je sa desetogodišnjim sinom kod svoje sestre u drugi kraj grada.

Fukeda uđe u spavaću sobu. I ova prostorija, kao uostalom i sve ostale, i čitava kuća, i mali vrt ispred i iza nje, bili su slika i prilika kuće koju je nekada davno imao u predgrađu Tokija. I ova je bila napravljena od drveta, pokrivena šindrom, a zidovi su joj bili od drvenih ramova i zategnutog papira.

Njegove misli te noći bile su okrenute sinu. Šta će dečak biti kad odraste? Počeo je da ga upućuje u tajne borila-

čkih veština, ali želeo mu je drukčiju, izvesniju, budućnost.

Onda, kao da ga neko na to primorava, počeo da razmišlja o napadima na škole njegovih poznanika, konkurenata...

Da li je reč o nekom ko želi monopol nad svim školama? To je malo verovatno, zaključio. Lakši put bio bi provereni sistem američkih ganstera. Plaćanje »zaštite«.

Ne, ovde je nešto drugo u pitanju. Ali šta?

Moraće koliko sutra da se sastane sa onima koje poznaje i da se dogovore o tome kako da se odbrane. Policija je očigledno nemoćna. Ovaj protivnik pripada njima.

Ovo je nešto što ima korene u njegovoj postojbini.

Nekako je bio siguran da je baš tako.

Polako je utonuo u san.

Povetarac koji je napolju lagano duvao povijajući grane i poigravajući se sa senkama na zidu njegove sobe, počeo da ga uspavljuje.

Jedna druga senka, senka, koja je značila smrt, sama pomešana sa senkama na zidu, nečujno se zaustavi na gotovo ravnom krovu. Kao čaro-

lijom, tri komada šindre se pomeriše i senka kliznu kroz načinjeni otvor na niski tavan.

Ninda sa ostrva Kjušu se umiri. Prisionio je uvo na pod i počeo da osluškuje. Kada je ustanovio sa kog kraja dopire disanje njegove buduće žrtve, on se lagano, gotovo ne dotičući pod, pomeri na tu stranu.

Nož oštrog sečiva utonu u drveni pod kao da prodire kroz pesak. Minijturni otvor otkri mu čoveka koji je s ruka pod glavom spavao na sr edini sobe, na klasičnom japanskom ležaju.

Ninda zavuče ruku pod pojas i izvadi malu, od drveta napravljenu flašicu. Pažljivo je položi pored svojih kolena, a zatim opet iz pojasa izvadi kalem crnog navoštenog svilenog konca. Na početku se nalazio mali jedva vidljivi čvor.

Trenutak kasnije, konac počeo da se odmotava sve više se spuštajući prema čoveku kojeg je san uzeo u svoje naručje. San koji će se okončati večnošću.

Kada se mali čvor našao tačno iznad usta spavača, ni-

nđa prinese grlić flašice koncu i lagano istoči jednu za drugom, tri kapi nekakvo mrke, mirisne tečnosti.

Njegove oči pomno su pratile put kapi. Kad je prva doirnula usne spavača, ovaj se malo pomeri i otvori usta refleksnim pokretom. U tai čas preostale dve kapi kliznuše u usnu duplju.

Dok se tamni konac velikom brzinom podizao ka plafonu usnuli čovek duboko uzdahnu, a malo zatim taj uzdah pretvori se u samrtni ropac.

Samo nekoliko sekundi je proteklo, a Fukeda je bio mrtav. Nije se čak ni pomerio sa ležaja. Ruke su mu i dalje stajale ispod glave.

Ninda na tavanu vrati svoje podmuklo oružje na sigurno mesto ispod širokog pojasa, a zatim se nađe ponovo na kr ovu. Brzo je vratio ploče na staro mesto, a onda lakim skokom skočio na obližnje drvo.

Kada se izgubio u mraku sve je bilo kao da niko nije ni dolazio.

Jedini trag bilo je mrtvo telo na sredini spavaće sobe.

I treći učitelj borilačkih veština platio je životom svoju

odluku da i dalje uči bele lju de istočnjačkim veštinama.

*
* *

»Moram da reskiram njihovu sigurnost, pa čak i njihove živote«, razmišljao je Leslie dok je stari »ford« klizio širokim bulevarom. Sada, kada je upoznao protivnika, znao je da borba ne sme da se odugovlači, da konačni obračun mora da se dogodi što pre.

Po svaku cenu.

Čak i po cenu da iskoristi svog prijatelja i jedinu devojku koja mu nešto znači u životu.

Ninda ima samo cilj.

On ide ka njemu bez osvrta, bez dvoumljenja.

Ninda se ne koleba.

Ninda ne odustaje...

Mogao je sebi da nabroji bar još deset zakona na koje je pristao pre jedne, dve, tri decenije, pre jednog veka, pre nekoliko vekova kada je prihvatio da bude Ninda.

Pit će biti prvi mamac. Sumiko će skloniti bar na neko vreme. Dozvolice preostalim

nindama da ga prate, otkriju gde se kreće, gde spava.

Kada je stigao pred kuću, on zaustavi automobil. Još kad je pre nekoliko minuta ušao u kola, imao je na sebi farmerke i svetloplavu majicu. Njegova crna odeća, katana i ostalo oružje ležali su u prtljžniku u duguljastoj torbi.

Zarobljeni ninda već je poveravao da je Leslie samo pomoćnik onog pravog ninde. Da bi ga učvrstio u tom uverenju, Leslie odluči da mu »omogući« bekstvo svojom »naivnošću« i »nestručnošću«.

— Hajde, momak, idemo — reče na engleskom, iako je znao da ga ninda ne razume. — Ah, zaboravio sam da ti, ubogi đavole, ne znaš ni reči engleskog. U redu, idemo u onu kuću — nastavi tobože smušeno da objašnjava pokazujući kuću — i mrđajući prstima kao da imitira koraćanje.

Ninda konačno shvati, ali podiže noge i pokaza da su mu dobro uvezane.

— Ah, to. Pa to je bar lako. Odvezaću te, ali pazi — dodade i značajno se uhvati za zadnji džep, a onda dodade ono »beng-beng«.

Japanac napravi naivno lice i sačeka da mu Lesli preseče veze na nogama. Već sledećeg trenutka stajao je na nogama.

»Sada požuruje tok sopstvene krvi, skuplja snagu, a sad«.

Lesli ne završi misao.

Tog trenu ninda jednostavno nestade sa ulice. Lesli je znao šta će se desiti i zato se nije iznenadio. Neko drugi na njegovom mestu jednostavno bi poveravao da je Japanac ispario, ali Lesli je video kako ninda u veličanstvenom skoku, iako ranjen, prelete preko živice i nestade na drugoj strani.

Za tili čas postao je deo mraka.

Ponovo je bio ninda.

— Pa, prijatelju, nadam se da si dobro upamtio put kojim smo se dovezli — reče Lesli tiho, a onda se vrati u kola. Pošto je uzeo stvari, uđe u kuću.

Sumiko i Pit prepoznali su njegov način zvonjenja i odmah mu otvoriše. Devojka mu se baci u zagrljaj, a Pit ga samo potpaša po ramenu.

Nekoliko minuta kasnije se deli su svi troje i pijuckali. Ni Pit ni Sumiko nisu ga niš

ta pitali. Znali su dobro da će, ako bude želeo nešto da kaže, reći to sam, a ako ne želi, nikakva pitanja odluku neće promeniti.

— Deco, sutra se selimo, Ti ćeš, devojčice, nekoliko dana u hotel, a Pit ide sa mnom.

— Hvala bogu da si se setio da i ja postojim — obrađova se Pit. Znači, idemo u akciju?

Lesli ništa ne reče. U sebi se pitao, šta bi Pit rekao kada bi znao šta ga očekuje. Da li da mu kaže? Videće.

Kada je jutro svanulo, njih troje uzeše tri taksija i krenuše prema centru grada kako bi se našli na dogovorenom mestu. Lesli je krenuo poslednji. Motrio je da vidi hoće li neko krenuti za devojkom ili Pitom, ali ulica je bila pusta. Na kraju krete i sam.

Haragei je mirovao.

Znači da još nisu odlučili da krenu.

Utoliko bolje. Vreme je na njegovoj strani.

Kako je još imao dovoljno vremena do sastanka sa Pitom i Sumiko, Lesli dade vozaču adresu Takedine kuće, a onda siđe kojih stotinak metara ranije.

Nedaleko od kuće spazi parkirani policijski automobil. Policija je ipak uporna. To ga obradova. Takeda ima bar kakvu-takvu zaštitu. Ipak, odlučio da proveri budnost policajaca u automobilu.

Kao što se i nadao, nisu primetili kada je ušao u kuću

— Njih si prevario, ali ja sam te video — reče mu Takeda kome je jedna ruka bila uvijena u zavoje, a vrat učvršćen tankim slojem gipsa.

— Raduje me što si budan, prijatelju — uzvрати Leslie. Samo, pazi, oni će doći noću i biće još pažljiviji. Ja sam vodio računa samo o momcima u patrolnim kolima, a ne i o tebi. Zato dobro otvori oči. Nego, voleo bih da ti kažem zašto sam došao.

Čitavih petnaest minuta obrazlagao je Takedi svoj plan. Japanac se prvo usprotivio.

— Ne, ne dolazi u obzir. Ti si hrabar i dobar borac. To ja najbolje znam. Ali, oni su ninđe! Druga bi stvar bila da si i ti to, ali ovako...

Japančeve oči lukavo zasvetlučale.

— Ništa ne brini. Ne idem sam. Pit će biti sa mnom. Sve

će biti u redu, veruj mi. Hajde sada, zovi broj TV stanice i reci im da svakog sata puštaju spot o tvojoj školi. Neki od onih će videti. Važi?

Takeda je nekoliko trenutaka ćutao. Netremice je posmatrao tog čudnog Amerikanca koji ga je osvojio još na prvi pogled, pre nekoliko godina.

— Dobro, pozvaću ih. I šta onda?

— Ništa, reci im, u stvari, da dodaju još samo jednu rečenicu. Neka kažu da radimo svakog dana i da primamo i nove studente.

Takeda je još nekoliko puta klimnuo glavom, a onda priđe telefonu. Dok je čekao da dobije vezu, mislio je: »Prijatelju, ako si ono što ja mislim da jesi, što se ovog trenutka nadam da jesi — onda si ti zaista jedini koji može da ih spreči. A, ako nisi, onda neka ti i tvoj Bog i moj Buda budu blagonakloni«.

Kapetan Megir, koji je uključivao svoj mali portabl TV prijemnik samo kada je na programu bila neka dobra bejzbol utakmica, ili kad je govorio predsednik SAD, sada je prosto buljio u spot koji je svakih sat vremena po dva

minuta pozivao zainteresovane da dođu u školu borilačkih veština učitelja Takede.

Den Novak, koji je sedeo kraj njegovog stola, skoči.

— Ser, pa to je onaj Japanac koga su juče napali. On ili je lud ili...

Momak ne dovrši.

— Ili je lud, hoćeš da kažeš, sinko. Pa on možda i jeste lud, ali ja ovog puta neću da budem. Kad se otvara ta njegova škola? U pet po podne? U redu, idemo tamo. Zatvoriću mu radnju, a ako se bude bunio, uhapsiću ga.

— Ser, uz kakvo opravdanje? — upita Den Novak tihim glasom, plašeći se reakcije svog kapetana.

— Opravdanje? Kakvo opravdanje. Šta će mi opravdanje?!

Iako je to rekao grubim, go tovo svađalačkim tonom, morao je da prizna da je momak u pravu. Ipak, odlučio je da ode i sam izvidi o čemu je reč.

Isti spot videli su i došljaci sa Kjušijua. Iako im je bilo naređeno da rade odvojeno i da žive odvojeno — morali su silom prilika da se

okupe na jednom mestu. Njih petorica morali su za tri dana da okončaju posao. Ovaj spot na televiziju bio je direktan izazov.

— Nisam video onog ko me je pogodio prvo šurikenom, a zatim onesvestio... pa ipak... mislim da je to bio — ninda — reče odsečnim glasom Japanac koji je »pobegao« Le sliju.

— Bio je ninda — reče suvo visoki, mršavi čovek pokazujući sliku iz novina.

— Japanac — sensei je ranjen. Skoro sam ga ubio...

— Skoro — oporim glasom dobaci mu mršavi.

— Iduće noći je moj. Najpre ću ukloniti njegovog pomoćnika, onog glupog Amerikanca kome sam pobegao. Vi deo sam kuću u koju je ušao. Primoraću ga da kaže gde se nalazi ninda — nastavi moćni ratnik.

— Večeras idemo u školu. Idemo nas trojica. Vas dvojica ostajete ovde. — Ako mi ne uspemo — vi MORATE!

Ljudi samo klimnuše glavom, a onda utonuše u medicinu.

Pit je vežbao kao da je došao na najobičniji trening. Oдавно nije bio na treningu i sada se iskreno tome radovao.

— Znači, moje je da sedim ovde i radim sa nekim, ukoliko neko uopšte dođe.

— Da, Pite, to je tvoj posao.

Briga koja se nazirala u Leslijevom glasu skrete pažnju plavokosog diva.

— Hej, Les, ti očekuješ nevolje i sada strepiš da li ću biti dovoljno dobar za njih. Misliš da sam suviše piva popio u poslednje vreme i izgubio snagu? Ali, pogledaj. Mišići su mi vitki, a istovremeno jaki. Ne brini — brzo je govorio Pit.

Zvono na vratima, a zatim jaka lupnjava pesnicom, prekide njihov razgovor.

— Misliš da je neko od njih?

Lesli samo odmahnu glavom.

— Ne, Pite, oni će doći tiho. Videćeš ih pre nego što ih budeš čuo. Ovo je najverovatnije policija.

— Policija? Ali šta oni traže ovde?

Lesli ga nije slušao.

— Idi i otvori. Nekako ih se otarasi. Videćemo se kasnije.

Dva minuta kasnije, brišući lice pamučnim peškirom i sav crven u licu Pit otvori vrata.

— Polako, ljudi, polako. Snagu pokažite posle na tata miju — počeo glasno, ali učuta kad mu Megir poturi pod nos svoju legitimaciju.

— Ko si, ti, prijatelju, i gde je onaj Japanac, mislim učitelj, vlasnik škole? — zasus ga bujicom reči Megir.

— Pa valjda čitate novine, ako već ne znate šta se dešava u gradu — bocnu ga Pit. — Moj prijatelj, učitelj Take da je povređen i leži kod kuće. Ja ga zamenjujem.

Megir učuta. Niti je ulazio, niti se sklanjao sa vrata. Konačno upita.

— Šta vam znače one silne reklame na televiziji?

— Ah, znači, videli ste ih. I, kako vam se čine?

— Momak, ne izmotavaj se sa mnom — preseče ga Megir.

— Kapetane, valjda znate zašto se nešto reklamira. Zna-te i to da su mnoge škole si-

lom prilika ovih dana presta le da rade. Takeda i ja smo smatrali da je sada trenutak da povećamo posao. Eto, zbog toga smo pojačali reklamiranje — reče Pit, naivno posmatrajući Megira i Novaka.

Megir frknu kroz nos.

Ovaj momak je ili ludo hrabar, ili je samo prosto naprosto lud. Zar mu nije dosta što mu onaj maskirani ludak umalo nije ubio prijatelja?

— A, šta ako se nezvani go sti opet pojave?

— Ne brinite, kapetane. Pre svega, tu ste vi, a zatim tu je bo, pa boken, pa kendo — i još mnogo toga. Zaboravljate da mi učimo ljude kako da se odbrane od napadača. Umećemo, valjda, i sami da se odbranimo.

Megir ponovo frknu.

— Znali su valjda i oni drugi učitelji — pa šta bi? Ha?

— Svak se bori kako zna. Mi smo možda bolji — uzvra ti Pit.

Den Novak se umeša.

— Mister, stalno govorite MI, a ja ovde vidim samo vas. Koliko znam, Takeda leži u postelji, a osim vas u zgradi nema više nikoga. Objasnite to.

Pit umalo ne izusti »kad zatreba biće ovde onaj ko će sve da sredi«, ali ujede se za jezik.

— Pa, govorim u množinu misleći na Tekadu i asistente.

— A gde su ti... asistenti?

— Za njih je još rano. U stvari danas imaju slobodan dan, jer neće biti gužve — počeo Pit da se upetljava.

Na njegovu sreću Megir nije bio raspoložen za dalje nadmudrivanje i dade znak Novaku da ga prati. Na samim vratima se okrete.

— Prijatelju, dao bih ti jedan savet: stavi katanac na ova vrata i idi negde gde je prijatnije. Mogao bih i ja da ti stavim taj katanac, a to ću i da uradim ako i sutra ovo bude radilo.

Ne čekajući da čuje odgovor ili vidi Pitovu reakciju, kapetan Megir otutnja do služenih kola. Samo što je uključio radio — prijemnik, saznade za dva nova ubistva.

— Ser — prekide Den Novak preteću i tešku tišinu koja ispuni unutrašnjost vozala — ja bih večeras ostao ovde, u blizini. Poznajem već zgradu, a nešto mi govori da će se ovde noćas nešto dogoditi.

Onaj plavokosi mi je sumnjiv... ne, ne mogu da vam objasnim zašto. Osećam, to je sve...

Megir odmahnu glavom.

— Ne dolazi u obzir. Ti si još neiskusani... Uostalom, ti si dobar momak i neću da dozvolim...

Sada Den Novak podiže ruku i na isti način, prvi put otkako je došao u stanicu, prikide pretpostavljenog.

— Ser, moj posao je da budem tamo gde treba da budem. Ja sam policajac. Uostalom, ni vi niste došli do kapetanskog čina sedeći u kancelariji. Molim vas...

Megir se zagleda u Denove biserne oči. Nekada, ko zna kad, i on je bio isti takav. Od svega toga sada je imao samo čir na želucu i prazan stan.

— Dene, kada si poslednji put bio sa svojom devojkom?

Novak se začudi.

— Kakve to veze ima? Bio sam pre tri, ne, četiri dana. Možda i više, ko zna. Ovih dana, to i sami znate, imali smo dosta posla.

— Eto, vidiš. Toga se i bojim. Rekao sam ti pre nekoliko dana da je ne zapostavljaš, da ne zapostavljaš svoj privat

ni život. Sinko — nastavi sasvim blagim tonom — ono što u mladosti budeš propustio, u mojim godinama sigurno nećeš moći da nadoknadiš. Veruj mi. Zato me poslušaj.

— Ali, ser, moramo ovo da okončamo. Ko će drugi ako ne mi?! Znam da nas građani mahom ne vole, da nam svašta prišivaju iza leđa...

— Ali ako im mi ne pomognemo, nema ko drugi — to hoćeš da kažeš — nastavi Megir.

— Baš tako, kapetane.

— U redu, Novak. Ostani tu, ali upamti: da se nisi usuudio da ponovo uđeš tamo dok ja ne stignem. Jasno?

Den samo klimnu glavom i gotovo radosno iskoči iz automobila. Dok je Megir jurio prema stanici, on pređe preko trotoara, a zatim preko negovanog travanjaka i zazvoni na vrata tima. Kada mu otvori sedokosi, dobro negovani čovek, on pozdravi i reče nekoliko reči. Posle toga nestade iza vrata. Pošto se smestio na stolicu kraj prozora, počeo da osmatra školu borilačkih veština učitelja Takede. Nije ni primetio šolju kafe koju mu ljubazni

domaćin, penzionisani policajac Džen Ford, ponudi.

*
* *

Blag povetarac, koji je polako dobijao na snazi, kao da je sa svežinom donetom sa okeana donosio i mrak. Grad je sve više tonuo u mrak dok se zagađeni vazduh borio sa nalletima svežine cepajući se i kovitlajući između visokih zgrada i širokih ulica. Na višim delovima grada, onim na brežuljcima Friska, već je bilo svežije. U nižim delovima, dole bliže obali, u Kineskoj četvrti još je bilo sparno i zagušljivo.

A, iz tog dela ovog lepog i kontroverznog grada krenula su trojica muškaraca u susret sudbini.

Koraćali su zajedno, dodirujući se ramenima.

Pogledi su im bili nedokučivi. Pažljiviji posmatrač bi se zakleo da su te oči bile mrtve.

Zenice su bile raširene, fiksirane u samo njima vidljivom smeru. Disali su ravnomerno i pored žustrog i brzog hoda.

Uskočili su u tramvaj koji je išao ravnomernom brzinom savlađujući sa istim naporom i uspone i nizbrdice.

Taksijem bi bilo brže, ali oni nisu žurili.

Čekali su da noć osvoji grad.

Čekali su svojih pet minuta.

U mraku, bili su isto što i tama.

Nisu ni reči progovorili dok su se vozili, kao ni kasnije kada su, napustivši tramvaj, na stavili pešice prema školi senseijsa Takede.

Tek tamo, nekih pedesetak metara pred ulazom, samo se kratko pogledaše, a onda se jedan odvoji i nastavi put, dok ostala dvojica kretoše prvom sporednom ulicom.

I dalje su išli ka istom cilju, ali po planu koji su već spremili.

Očekivali su da će se ninda pojaviti i večeras.

Nadali su se tome.

Morali su da obave posao, a on je jedini mogao da ih u tome spreči. Morali su da ga eliminišu. Po svaku cenu. Jedan će da preživi, da okonča posao i vrati se u Kumamoto.

Onaj sa kojim su želeli da se sukobe pomno je pratio njihovo kretanje.

Lesli je čučao na krovu obližnje zgrade sa koje se pružao idealan pogled na školu njegovog prijatelja. Bio je dovoljno daleko da ga protivnik ne oseti, a dovoljno blizu da može da vidi kako se grupa podelila i kako nastavlja da se primiće zgradi okruženoj travnjakom.

Isto tako primetio je i Dena Novaka koji je svaki čas pomerao zavesu da bi bolje video. Bilo je to jedva primetno pomicanje tkanine, ali za nindžu sasvim dovoljno.

Samo za tren okrenuo je pogled prema kući u kojoj se nalazio mladi policajac — i to je nindama bilo dovoljno da nestanu iz njegovog vidnog polja.

Sada više nije smeo da načini nijedan pogrešan, nijedan suvišan pokret.

Život njegovog prijatelja za visio je od toga.

Lesli dohvati uže koje je bilo zakačeno za ivicu krova i brzo, kao veliki, crni, pauk počeo da se spušta niz neosvetljenu stranu zgrade. Brzo je prešao tri sprata i meko do-

dirnuo još uvek topli asfalt. Jednim trzajem otkači kuku sa ivice krova i ulivati je u letu. Dok je prosto leteo preko ulice smotao je tanki konopac i vratio ga na dobro skriveno mesto u svojoj odeći.

Došao je do zida kuće puzeći preko travnjaka poput velike zmije, ne ostavljajući trag tela za sobom. Čekao je gotovo zaustavljenog daha.

Haragei.

Blizu — daleko?

To sada nije ni imalo važnosti. Znao je da su protivnici tu i bez harageia. Taj osećaj svojstven samo vrhunskim nindama govorio je nešto drugo.

Opominjao je na klopku.

»Zašto su došla trojica?«, pitao se Lesli još dok je čučao na krovu? Da li su nešto posumnjali? Najverovatnije da jesu. One slike u novinama bile su đavolski dobro napravljene. Nindže su morale da znaju ko je napao njihove ljude.

Krete lagano duž zida držeći bogato ukrašene korice mača tako da je jednim jedinim kratkim trzajem mogao da ga izvuče.

Tabasko Pit postajao je sve napetiji otkako je mrak počeo

da se spušta. Prebirao je po mislima uputstva koja mu je Lesli dao tog dana.

»Ostavi samo minimum sve tla, gledaj da ti uvek sa dve strane i iza leđa bude zid. Ipak, ostavi sebi prostor za kretanje. Izbegavaj da gledaš u oči onog ko ti dođe... ništa ne pitaj, samo slušaj. Gledaj njegove noge i ruke. Ako te napadne bez oružja — seti se šta sam te učio, ako krene oružjem — pa, onda se posluži pištoljem«, govorio mu je Lesli.

I ponovo pištolj. Znao je do bro da Lesli prezire vatreno oružje, a sada mu, po drugi put otkako je počela sva ta gužva po školama, govori da se posluži njime. Mahinalno pruži ruku iza leđa i u širokom kožnom pojasu oseti hladnu dršku devetmilimetarskog »valtera PPK«.

Iako se sav pretvorio u uvo, nije čuo kada je nepoznati stigao. Jednostavno, video je kako se vrata polako pomeraju, a onda je spazio i ruku koja je držala vrata.

— Samo napred, mister, ništa se ne bojte. Došli ste da vežbate? Fino, ja sam tu da vas uslužim...

Japanac koji je ušao mračno pogleda Pita.

Ništa nije rekao.

Njegove sitne oči kružile su pogledom po sali. Pošto je ispitao svaki kutak, on načini još dva koraka.

— Dakle, šta ćemo da vežbamo? Karate, kung-fu, aikido?

Japanac napade bez reči.

U visokom luku njegovo teško prelete onih pet metara rastojanja i stopalo u crnim patikama zviznu prema Pitovim grudima. Bio je to klasičan napad i Pit uspe da ga blokira. Čim je dodirnuo pod, napadač odmah odskoči u stranu, a za tim još jednom polete na Pita. Ovog puta skok je bio kombinovan i udarcem ruke koja je sekla kao mač. Zakači Pita po ramenu i gotovo mu paralisira levu ruku.

»Do đavola, da me je pogodio u vrat, sada bih sigurno ležao na podu« pomisli Pit i pokuša da se maksimalno koncentriše.

Dok je iščekivao sledeći napad, primeti negde desno od sebe nejasno kretanje. Ili mu se to samo učinilo?

Ne, nije se prevario. Još ne ko je ušao u salu i sada se utopio u senku zida.

Nepoznati napade još jednom. U tišini, bez pratećih poklika ili zvučnog disanja. Međutim, ovog puta je i Pit krenuo u napad. Mesecima je vežbao udarac tela. Sada je prvi put odlučio da ga isproba. Na padač odmah prepoznade kretanju i za trenutak se zjouni. Taj udarac telom, odnosno, više ramenom, bio je udarac koji je u amanet budućnosti ostavio najveći borac prošlosti, Mijamoto Musaši. Bio je to udarac koji je lomio kosti, kidao mišiće — uništavao sve pred sobom.

Taj trenutak začuđenosti anu lirao je Pitovo nesavršeno kretanje i udarac postiže pun po godak. Lepo se čulo lomljenje kostiju. Ninda, zatečen snagom naleta, odlete dobrih tri metra i tresnu na pod.

»Ne srljaj u napad. Ako ga i oboriš na pod, ne prilazi odmah, ima on puno iznenađenja koja može da ti pljusne u lice«, učio ga je Leslie tog jutra.

Pit se povuče prema uglu pokušavajući da pogledom otkrije novog napadača.

Tog trenu na ulaznim vratima začu se snažno udaranje pesnicom.

— Otvarajte, policija — grmeo je glas kapetana Megira. Otvarajte, inače razvaljujemo vrata.

Taj glas otkri novog napadača. On se brzo odvoji od zida i zamahnu rukom. Zvižduk najavi dolazak šurikena i Pit se najvećom brzinom prući po podu. Odmah počeo da se kotrlja prema onome kog je maločas oborio. Još dva šurikena doleteše sa drugog kraja sale i zabiše se opasno blizu.

Pit dohvati oborenog nindžu koji je, paralisan bolovima u izlomljenim rebrima i naprsloj kosti ruke, ležao nepomično i steže ga uz sebe. Pruži ruku da dohvati pištolj — ali njega nije bilo za pojasom. Is-pao je dok se kotrljao po podu.

Lupa na vratima postade još jača. Onda odjeknu tresak. Vrata su bila provaljena.

Uz zvuk tog treska još dve prilike gotovo istovremeno upadoše u salu.

Jedan je bio ninda iz Kumamotoa, a drugi Leslie Eldridž.

Tišina posle treska provalje njih vrata postala je još teža.

Haragei!!!

Snažan. Leslie shvati da su ga ninde osetile. Bio je u nepovoljnom položaju jer se našao tačno između njih.

Munjevito su se ustremili na njega. Na svog ortaka i Pitu sasvim su zaboravili.

Iako je bio teško povređen i kao kleštima pritisnut snažnim Pitovim mišicama, ninda počeo polako da pomera prste zdrave ruke. Kao da su počeli da rastu, prsti se izdužiše i vrhovima dotakoše tanak, skriveni nož koji kao da nije imao dršku.

Sledećeg trenutka iz Pitovih usta ote se prvo krik bola i iznenađenja, a odmah potom i sočna psovka. Nož ga je pogodio u mišicu i izašao na drugu stranu. Od besa i bola kao da je dobio novu snagu.

— Ti prokleti, sad ćeš da mi platiš — gotovo uzviknu i počeo da davi ranjenika.

Nije prestajao da ga steže i kad je osetio da se telo pod njim sasvim umirilo. Uhvatio je Japanca za kosu i povukao mu glavu unazad. Tek kad se začulo karakteristično krckanje vratnog pršljena, on se odmače u stranu.

»Kad moraš da ubiješ, onda to uradi odmah i na najprostiji način«, bila je to još jedna od pouka koje mu je Leslie ulio u glavu.

Bat koraka koji su se približavali najavi dolazak kape-tana Megira i njegovih ljudi.

Te korake dobro su čuli i Pit, i Leslie i ninde iz Kumamotoa.

Pit lagano počeo da se približava vratima sale za vežbanje, a ninde krenuše da okončaju borbu sa nepoznatim.

Leslie nije slušao ni korake u hodniku, niti je pogledom pratio prijatelja. Sva njegova čula bila su usredsređena na dvojicu boraca.

Tri uzastopna, gotovo istovremena, siktava zvuka najaviše izvlačenje katana. Leslie izvadi i vakizaši. Znao je da će borba biti kratka, ali zato đavolski opasna i teška. Morao u nju da unese sve ono što je godinama vežbao i ponavljao.

Nije se zavaravao da je protivnik lak. Naprotiv.

»Ninde iz Kuđi-Kiri škole jedni su od najboljih mačevalaca Japana. Za njih u buduću nema tajni, ali oni koriste udarce koje malo ko poz-

naje. Neke od njih ću ti pokazati. Druge ne znam ni ja«, govorio mu je nekada davno njegov učitelj.

U položaju otvoren na četiri strane Lesli je čekao da bude napadnut. Njegov stav otkri napadačima da pred sobom imaju čoveka koji zna kako se koristi mač.

Krenuli su istovremeno, sa obe strane. Lesli sačeka da ga gotovo dodirnu mačevima, a onda odskoči visoko iznad njihovih ramena spuštajući oba mača istovremeno. Osetio je kada je vakizaši posekao leđa jednog od napadača. Katana u desnoj ruci istovremeno odbi udarac drugog napadača koji je naglo promenio pravac napada i pokušao da zada leđni udarac.

Čim je dodirnuo pod, on se okrete licem prema napadačima. Vakizaši mu je pokrivao stomak i pojasni deo, a katanu je stajao uspravno tačno između njegovih očiju koje su se jedva nazirale ispod crne kapuljače.

Vrata na sali se s treskom otvoriše.

— Prekinite u ime zakona!
— povika Megir kad ugleda tri u crno obučečne spodobe,

od kojih je jedna preko glave imala i kapuljaču.

Pit šmugnu ka Megiru koji nije mogao da poveruje u ono što je video. Borci kao da ga nisu ni čuli, ni primetili.

— Kapetane, ne vredi vam to. Za njih vaš ili naš zakon ne vredi. Najbolje da se ne mešate. Ionako tu ništa ne može te.

Megir ga preseče pogledom.

— Momci, uzmite na nišan one ludake — ali, ne pucajte dok vam ja to ne kažem.

Pit odahnu. Već se uplašio da kapetan ne naredi paljbu. Možda bi se Lesli i spasao, ali ko zna. Za manevrisanje i skrivanje u sali nije bilo bog zna koliko mogućnosti.

Ne obazirući se na policajce, trojica boraca nastavila su svoju igru smrti. Čas su ličili na baletane, čas na ptice grabljivice.

Megir odmah shvati da se onaj sa kapuljačom na glavi bori protiv ostale dvojice.

— Ko je onaj maskirani?
— okrete se Pitu i tek tada primeti sečivo koje je skroz probilo mišicu. — Hej, čoveče, pa ti si ranjen — reče ne skrivajući divljenje za Pitovu izdržljivost. — Brzo lekara —

doviknu svojim ljudima, ali ga Pit zaustavi.

— Neka, kapetane, sada ionako ništa ne osećam. Kad se ovo okonča, biće vremena za lekara.

Ninđe ponovo kretoše na Leslija. Onaj ranjen po leđima, krenuo je žestoko. Njegov katana napravi nekoliko osmica leteći prema Lesliju. Bila je to varka. Lesli je na vreme spazio levu šaku drugog ninđe koja nestade u pojasu da bi već sledećeg trenutka hitnula u njegovom pravcu čitav roj bodlji različitog oblika. Međutim, Lesli je već bio van domašaja. Istovremeno je vaki-zašijem odbio napad katana, a svojim mačem pogodi protivnika preko pojasa.

Niko od prisutnih policajaca nije video udarac.

Videli su samo kada se gornji deo tela nepoznatog Japancina odvojio od kukova i nogu i pao.

Ljudi zanemeše. Mnogima pozli.

Megir otvori usta, ali nikakav zvuk ne ispusti.

Ninđa Kuđi-Kiri škole nije ni pogledao oborenog druga.

Vreme mu je bilo najžešći protivnik, a ovaj ninđa pred

njim isprečio se kao zid. Morao je da uloži sve znanje koje je decenijama skupljao. Stao je mirno. Spustio je katana pred noge i pokušavao da uhvati pogled svog protivnika.

— Ne vredi, ninđo — tiho mu reče Lesli na japanskom. — Tvoja magija slabija je od tvog mača. Bori se.

Kao gromom ošinut ninđa iz Kumamotoa se trže.

Ovaj se bori kao pravi ninđa, govori japanski.

— Ko si ti? — upita hrabrim glasom.

— Tvoja smrt!

Još dok su poslednje Leslijeve reči lebdele tišinom utapajući se u nju, ninđa napade.

Bio je to jedan od devet udaraca.

Lesli napravi piruetu koja bi možda čak bila i nedolična ovakvoj situaciji da nije bila smrtonosna.

Katana prvo poseče noge na padača, a već u sledećem krugu dok se Lesli uspravlja, pevući pesmu večnosti ostrica odvoji glavu od tela ninđe sa ostrva Kjušu.

Glava tresnu na pod i počeo da se kotrlja prema okupljenim policajcima.

— Svetlo, upalite to prokleta svetlo! — povika kapetan.

Jedan policajac krete prema mestu na kome se, pored samih vrata nalazio prekidač, ali pre no što je stigao da podigne ruku i pritisne taster, nešto zviznu kroz vazduh, pogođi u bakelit i sevanje električne munje objavi kratak spoj.

Sala utonu u potpuni mrak.

— Brzo lampe, palite lampe, šta ste se ukipili! — povika Megir na svoje ljude. — Ne dajte onome da pobegne. Hej, ti maskirani, stani, inače pucamo.

Snopovi svetla počese da šaraju mračnu salu osvetljavajući sablasnim svetlom posećene ljude.

Čim je hitnuo šuriken na prekidač, Leslie šmugnu nečujno prema sporednim vratima kroz koja je i ušao. Nečujno ih zatvori za sobom i nestade u hodniku.

Pet minuta kasnije pojavio se u hodniku, na drugoj strani. Na sebi je imao farmerke i majicu.

— Stoj! Ko si sad pa ti — povika Megir, kada banu u hodnik.

— Ja? Ime mi je Leslie Eldridž. Došao sam ovamo da

vežbam. Video sam razvaljena vrata i već sam hteo da pozovom policiju.

— Mi smo policija, do đavola. Zar nisi nikoga video?

— Ne, gospodine. Nikog. Ulica je pusta, nema čak ni taksija. I ja sam došao pešice od tramvajste stanice...

— Ko te to pita, čoveče. Pitam te nisi li video nekog... maskiranog momka?

— Maskiranog? Zar je ovde bio neki maskenbal?

Megir već htede da opsuje ili raspali ovog smotanka pešnikom, ali se predomisli.

— Ljudi, brzo napolje. Javite ostalim kolima da blokiraju čitav kvart. Moram da uhvatim onog maskiranog.

Pit priđe kapetanu.

— Kapetane, zašto da ga uhvatite? Zar zato što vas je oslobodio one tri napasti? Zar zato što je jednom poštenom građaninu, koji redovno plaća porez, spasao glavu?

Megir se zagleda u Pita.

— Slušaj, momak. Dajem ti ceo minut da nestaneš iz mog vidokruga. Posle toga ne odgovaram za svoje postupke. Hej, pa ti još uvek vučeš to gvožđe u mišici! Bože moj, kakve ću ja još ludake da sre

tnem pre nego što odem u za služenu penziju — dodade kao za sebe.

Tada ugleda doktora Tomsona.

— Hej, dok, pomози ovom momku — i donesi mi posle u kancelariju to parče sečiva — naredi mu, a onda ode do kola.

Na Leslija više niko nije obraćao pažnju. On namignu Pitu i nestade u mraku.

Pet minuta kasnije Megir ga se seti i naredi jednom mladom policajcu da ga dovede.

Momak se vrati praznih rukama.

— Kapetane, tog čoveka nema ovde.

— Kako nema. Pa maločas je bio tu. I vi ste mi neki policajci. Na mestu ovakvog zločina vi puštate svedoke da idu gde hoće i odlaze kako im se svidi!

— Ali, ser, ništa nam niste rekli — pokuša da se opravda momak u uniformi, a Megir samo odmahnu rukom.

Krvava noć u školi učitelja Takede bila je okončana.

Tehničari načiniše potrebne snimke, plombiraše vrata i, dok su mrtvačka kola odnosila sv-

oj tužni teret, Megir naredi pokret.

*

* *

Posle pokolja u Takedinoj školi, zavladao je mir. Megir se već ponadao da je sve gotovo.

Lesli je, međutim, znao da će morati da se sretne sa još dvojicom protivnika. Otkako je otkrio o kome je reč, znao je da se sve kreće u znaku Kuđi-Kiri, u znaku broja devet.

Očekivao je da se pojavi njegov »begunac«.

Dvojica preživelih nindži spremali su se za poslednji okršaj. Sve škole u San Francisku pre stale su da rade. Neke jer više nije imao ko da ih vodi, druge zato što su njihovi vlasnici izabrali život umesto borbe, a ostale je zatvorila policija do daljeg — kako je pisalo u rešenjima koja su uručena vlasnicima.

Ostao je još jedan dan.

Još jedna noć.

Trebalo je staviti tačku na posao.

Trebalo je uništiti onog koji je ubio sedmoricu njihovih i ugrozio poduhvat.

Morali su da ga ubiju, jer on je bio — ninda.

Možda jedini s ove strane okeana. To je bilo još gore nego postojanje svih škola budoveština.

Ninda je tajna Japana. On pripada njegovoj prošlosti i ne sme da postoji nigde drugde.

Sada su čekali da padne mrak i da krenu na poslednji zadatak.

Lesli je, naizgled mirno, čavrljao sa Pitom i Sumiko.

Tabasko je gotovo već preboleo ranu na mišici. Ispijao je konzervu za konzervom jakog australijskog piva.

— Šteta što me nisi video. Onaj udarac telom bio je savršen. Jednostavno sam položio onog čovu. A, i pre toga nisam bio loš, bez obzira na ovo — dodade podižući limenku sa pivom.

Lesli se samo osmehnu.

Sumiko je bila mirna. Dugo je posmatrala Leslija. Pred njom nije mogao ništa da sakrije. Nekoliko puta ugledala je brigu u njegovim očima. Njena ženska intuicija pojača-

na harageiem opominjala je da opasnost još nije prošla.

— Les, ko su oni? — reče iznenada.

Lesli je ćutao.

— Znam da su ninde. To mi je rekao Pit. Ali, ko su i odakle su?

— Kuđi-Kiri. Kjušu — glasio je kratak odgovor.

Iako je mnogo znala o istoriji zemlje kojoj je dobrim delom svog bića pripadala, Sumiko nije ništa znala o Kuđi-Kiri školi.

Pit spusti pivo na mali stočić i zagleda se u Leslija.

Eldridž uze olovku i na komadu papira nacrtala ideogram komuso omeđen sa devet dijamanta. Kada završi crtež, pruži ga Sumiko.

Devojka je dugo gledala. U sećanju počela da joj se javlja zamagljena slika nečega što je nekada davno videla, samo nije mogla da se seti gde i kada.

— To ima neke veze sa Kinom? — upita nesigurno.

Lesli klimnu glavom.

— Da, devojčice, ima veze sa Kinom kao, uostalom, i sve borilačke veštine koje su se odomaćile u Japanu. Kuđi-Kiri je poslednji, najopasniji pre

dstavnik Crne škole, Crnog Puta. Znak označava sečenje sa devet ruku, magiju i moć pripadnika škole. Mislilo se da više nijedna škola, bar ne Crna, ne postoji na ostrvima. Ali, eto, oni još postoje.

U sobi zavlada tajac.

— Ipak, sve si ih sredio, zar ne? — upita Tabasko Pit, nadajući se duboko u sebi po tvrdnom odgovoru. Eto, već dva dana je mir. Nijedna škola nije napadnuta.

Lesli je ćutao neko vreme, a onda odluči da umiri prijatelja.

— Da, Pite, sredili smo ih.

Sumiko je, međutim, znala da nije tako. To je posle izvesnog vremena i rekla Lesliju, pošto je Pit otišao kući. Pošto su ostali sami, ona nasloni glavu na njegovo rame.

— Kada ih očekuješ, Les?

Pitanje je bilo najdirektnije i nije dozvoljavalo okolišanje ili laž. Devojka je sabrala dva i dva.

— Ne znam. Možda i večeras.

— Haragei ti ništa ne govori?

— Za sada ništa. U svakom slučaju, spreman sam. Samo...

— Samo te ja brinem, zar ne?

Lesli klimnu glavom.

— Ipak, više volim da si pored mene. Tada manje brinem.

Sva srećna, devojka ga poljubi. Prvo nežno, a onda sve strasnije. Činilo se da tim poljupcem želi da se utopi u nje ga, ili da ga usisa u svoje nežno, krhko telo.

Lesli prihvati igru. Uskoro je Sumiko bila naga u njegovom naručju. On je podiže i, ljubeći je neprekidno, prenese u spavaću sobu. Ona ništa od svega toga nije primetila. Bila je u nekom drugom svetu iskićenom trešnjinim cvetom, ružičastim oblacima i mirisima nepoznatog.

Njihova isprepletena tela uvijala su se u ritmu iskonskih pokreta čoveka i žene oplemenjenim umetnošću ljubavne igre.

Vreme je proticalo pored njih.

Lesli je grlio kao da to čini prvi — ili poslednji put.

Sumiko je gubila dah, nalazila se na granici svesti, a potom dobrovoljno tonula u bezdan.

Nijedno od njih dvoje ne bi umelo da kaže koliko je vremena proteklo u ljubavnoj igri. Sumiko je spavala osmejujući se dok joj je lepa, vlažna crna kosa obavijala lice i vrat.

Nešto se promenilo u okolini.

Lesli to oseti kao ubod u potiljak.

Zatvorio je oči, umirio disanje.

Haragei se javio, ali kao da je imao neke smetnje da dopre do njegove svesti. Kao da se borio sa nekom nepoznatom, još tajanstvenijom silom.

Nindino telo zadrhta pred nepoznatim.

Ne, nije to bio strah. Ninda to osećanje ne poznaje.

Bio je to sukob dve sile van domašaja običnih smrtnika, nešto slično borbi prirodnih elemenata.

Bila je to mentalna borba velike snage.

A, napolju, u malom vrtu, dvojica u crno obučених ljudi sedeli su u klasičnom položaju na ukrštenim stopalima. Prsti na šakama bili su im isprepletani. Oči zatvorene. Obreve jako stisnute, kao da savlađuju veliki, gotovo nepod-

nošljiv napor. Čitali su. Ali, zato su njihove misli bile usredsređene na čoveka čiju su siluetu pre izvesnog vremena za trenutak ugledali stojeći preko puta kuće.

Godinama su učili kako da ovladaju umom i voljom svojih protivnika. Bilo je to najjače oružje crnih nindi, pored hipnoze. Koristili su je kada bi naišli na jak otpor ili kada je posao trebalo obaviti brzo i tačno.

Do današnjeg dana uvek su uspevali. Bez teškoća.

Noćas nešto nije išlo kako treba. Obojica su osetili kako im protivnik vraća gotovo istom merom. Bila je to, u stvari, njihova sopstvena magija koja se vraćala odbivši se o mentalni zid u svesti protivnika.

Lesli polako ustade da ne probudi devojkę. Obukao se brzo i privukao torbu sa oružjem. Kada je opasao pojas i stavio katana i vakizaši na svoje mesto, a šurikene poručio u držače, on krene na drugi kraj kuće. Polagano otvori prozor i spusti se na meku, od noćne rose, vlažnu travu.

Istog časa ninde otvoriše oči.

Osetili su da se protivnik približava.

Magija nije pomogla.

Na neki način odbio je navalu njihovih misli i sada se nalazio van kuće.

Veoma je hrabar, a hrabri su samo oni najbolji.

Sada je red bio da oružjem urade ono što nisu mogli mentalnom moći.

Razdvojiše se i utopiše u okolno žbunje i mrak.

Lesli je stajao na uglu kuće. Gotovo da nije disao.

Pošto pogledom nije uspeo ništa da otkrije, on zatvori oči. Kada je postigao željenu koncentraciju, lagano krete na pred. »Video« je bolje nego usred dana.

Vazduh oko njega bio je nabijen elektricitetom i magnetizmom koji su borci upijali i prenosili na svoje katane.

Taj ponos samuraja i nindži zračio je sada kao izvor svetlosti — za onoga ko je umeo da ga oseti.

Lesli je to dobro znao. Odredio je pravac u kome se nalazio prvi napadač. Polako uvuče ruku u pojas i izvuče šuriken. U deliću sekunde čelična zvezda, ivica oštih kao brijač, sevnu pri mutnoj sve-

tlosti meseca poluzaklonjenog oblacima, a onda brzinom mu nje polete prema žbunu.

Čovek se sasvim priljubi uz tle i izbeže sigurnu smrt. Njegovo disanje, za trenutak poremećeno, odade položaj u kome se nalazio i Lesli polete na tu stranu. Katana zviznu iz korica i sledećeg trenutka od velikog, bokorastog žbuna ostade samo nekoliko patrljaka.

Ninda koji je dotle nepomično ležao na zemlji, odskoči uvis kao da je bio na oprugama. Istovremeno, nož iz njegove leve šake polete prema grudima napadača, ali katana se ispreči pred podmuklim oružjem i odbi ga u stranu.

Haragei se javi svom snagom.

Lesli istog trenu podmetnu ruku sa mačem duž čitavih leđa, štiteći tako vrat i leđa. Katana, koji je bio u punom zamahu, samo kliznu prema zemlji šisteći kao ljutita kobara kojoj je plen za dlaku izmakao.

Ninda, koji se trenutak ranije digao sa zemlje, nalete golim rukama, ali ga Lesli zaustavi u mestu jakim udarcem u stomak. Udarac nije bio ni

dovoljno jak ni precizan do kraja, jer je Lesli više vodio računa o protivniku iza leđa. Još dva puta je pomerao mač čitajući pokrete nevidljivog na padača. I oba puta uspeo je da skrene smrtonosno sečivo.

Šuriken bačen sa zemlje oč eša ga po obrazu i odlete prema zidu kuće. Malo potom razleže se zvuk razbijenog stakla. Bio je to prozor na spavaćoj sobi u kojoj je spavala Sumiko. »Šta ako se probudi«, sevnu Lesliju kroz glavu.

Devojka se probudila, ali, poučena ranijim iskustvom, ostade mirno da leži. Rukom na pipu prazno mesto pored sebe.

Spolja dopre još jednom zvuk sudara veličanstvenog čelika.

Lesli se bori!

Ledeni strah zahvati joj srce, ali vera u voljenog čoveka povratila joj dah.

Kada se uverila da u sobi nema nikoga, ona se diže i priđe prozoru. Samo u deliću sekunde njena silueta zaigra u prozorskom oknu, ali baš u tom deliću sekunde ninda je ugledao na prozoru. Nije ni ustajao sa zemlje. Prepustio je Leslija svom ortaku, a on

otpuza u mrak žureći da se dočepa kuće i devojke.

Odmah je u vitkom telu prepoznao ženu.

U njegovoj glavi već zaigrala je radost.

Ako uhvati devojku — uhvatiće i nindu.

S tim mislima dočepa se ulaznih vrata.

Lesli je naslutio njegovo povlačenje, ali nije još mogao da zna razlog.

Nastavio je da se bori sa preostalim protivnikom.

U tišini je odzvanjalo samo retko sudaranje čelika. I jedan i drugi vrebali su povoljan trenutak.

Onda Lesli oseti udar harageia.

Dolazio je iz kuće.

Sumiko!

Ninda je upao u kuću!

Morao je da požuri, ali bez greške, bez nervoze.

Klizava trava pod nogama dade mu ideju.

Načini pokret kao da se pokliznuo. Ruka sa katanom krete u stranu. Druga se podiže da povratu ravnotežu.

Njegov protivnik podiže mač uvis i krete da zada smrtonosan udarac. Lesli naglo

zamahnu i katana polete napred.

Pogodio je protivnika posred grudi. Oštrica mača prođe kroz čitav grudni koš i izbi na leđima.

Ninda iz Kumamotoa stade u mestu. Lagano se zaljulja. Ispusti sopstveni mač, a onda golim šakama dohvati sečivo koje je virilo iz grudi. Nije ni osetio kada je sam sebi od sekao prste.

— Nindo... ko si... ti? — promuca poslednjom snagom dok se pred očima maglilo.

Lesli ne reče ništa. Priskoči mu, dohvati katana desnom rukom, a onda nogom odgurnu polumrtno telo. Kad mač izlete okupan krvlju, ninda pade mrtav.

Lesli potrča u kuću.

U hodniku ga dočeka tišina. Nije čuo ni disanje svoje devojke. Znači, ninda je drži jednom rukom preko usta.

Pošao je prema vratima so be. Lagano ih pomeri. Nije bilo ni razloga ni vremena za taktiziranje. Morao je da resklira i pokaže se protivniku.

Samo za trenutak stao je nasred vrata, a zatim ušao i stao pored zida. Zatim se sp-

ustio na pod i promenio mesto.

— Baci mač, ubiću devojku! — Odjeknu glas na japanskom.

Svoju pretnju propratio je cibanjem devojčine kose koja je bila obavijena oko nežnog devojčinog vrata.

Do Leslija dopre tiho stenjanje.

Lesli se umiri. Pokuša da uspostavi telepatsku vezu sa devojkom. Ako nije prestravljena, osetiće tu želju.

I zaista, čim je videla Leslijevu siluetu na vratima Sumiko se umiri. Više se nije plašila ničega na svetu. Osetila je vibracije koje je slao Lesli.

Njen odgovor bio je jasan.

— Ne vredi ti ništa, nindo. Ubio sam tvog ortaka, kao i sve ostale. Ubiću i tebe, bez obzira na devojku — reče Lesli grubim, sugestivnim glasom.

— Ti ne znaš na koga si naleteo — uzvрати nepoznati. Mi smo nepobedivi, mi iz škole Kuđi-Kiri.

— Znam, video sam to kada sam ubijao tvoje drugove — dobaci Lesli ironičnim glasom.

Sumiko jeknu.

»Samo da onaj ne izgubi živce i prekolje je«, pomisli Lesli.

Međutim, Sumiko je još jednom položila ispit. Nekoliko puta se promeškollila. Jednog trenutka oseti kako muškost nepoznatog počinje da se krće. Izazov je bio dovoljno jak da ga čak i u ovakvom trenutku uzbudi. Ona načini još jedan pokret. Stisak oko pasa popusti dok je ruka sa nožem i dalje stajajla opasno blizu njenog vrata. Ona polako počće da pomera ruku i spusti je na mali stomak ninde. Ovaj uzdrhta.

Noge mu se i same malo olabaviše.

Tog sekunda Sumiko ga uhvati svom snagom i steže između nogu.

Ninda vrisnu pomerivši se tek za santimetar-dva. Isto to liko pomerio se i nož u njegovoj ruci.

Šuriken zviznu preko sobe i posle leta od svega četiri metra, sve više dobijajući na brzini, zari se tačno među oči napadača.

Sumiko iskoristi trenutak i baci se u stranu.

Lesli priskoči. Katana sunu napred i nepogrešivo nađe put do srca.

Poslednji od nindži sa ostrva Kjušju, iz mračne škole Kuđi-Kiri koji je došao da podeli smrt, ležao je mrtav.

Miris smrti ispuni sobu.

Sumiko, sva uzdrhtala, pronađe Leslija u mraku i prilju bi se uz njega. Suze su joj nezadrživo tekle niz lice kvasći crni nindžin kostim.

— Sve je u redu, devojčice, sve je u redu. Više ih nema. On je bio deveti.

*

* *

Dva leša isečena oštrim sečivom pronađena su istog jutra na plaži.

Doktor Tomson, kapetan Megir i još desetak službenih lica tiskalo se oko platna na kome su ležala do maločas uvijena tela.

— Neko ih je pobio i preneo ovamo — reče Tomson više za sebe.

— Do đavola, dok, toliko i sam mogu da zaključim, iako nisam pohađao koledž kao ti — uzvрати Megir gnevno.

Taman se ponadao da je sa ovom ludnicom gotovo kad su mu javili za nove leševe.

Kada su ljudi pogledali platno, nekakav papir ispade na pesak. Megir priskoči i podiže ga.

Na belom papiru bilo je nekoliko znakova kineske azbuke.

— Kakve su ovo kuke i karuke? — procedi u nemoćnom besu.

Tomson mu priđe i pruži ruku.

— Daj mi to, Robe, ja ponešto mogu da pročitam — reče.

Megir mu nerado pruži papir.

Tomson je neko vreme posmatrao papir, a onda reče uz uzdah olakšanja.

— Piše ti momak koji je sradio ove i one ostale. Imaš razloga da me pozoveš na piće — počeo polako da govori.

— Ova dvojica poslednji su od devetorice nindži koji su ti bili u gostima. Obračun je završen — obavesti ga doktor.

— Kakav obračun, između koga, zašto???

— E, Robe, to ovde ne piše. A, i da piše teško bismo nas dvojica to shvatili. Sve ovo na neki način pripada prošlosti, dalekoj prošlosti. Najvažnije je da je sve gotovo.

Den Novak, neobrijan, sa podočnjacima ispod plavih očiju, priđe.

— Ako je tako kao što doktor kaže, onda zaista ima razloga za čašćavanje — reče odahnuvši.

Megir ga pogleda očima crvenim od nespavanja i bolova u stomaku.

— Na šta to ličiš, poručniče Novak? Neobrijan, izgužvan? Zar takav policajac da mi se pojavi pred očima i — pozove me na piće?

Den mu bez reči pruži ogledalce koje je nosio u spoljašnjem džepu. Megir ga prvo pogleda ništa ne shvatajući, a onda uze i zagleda se u lice koje ugleda na glatkoj površini.

— Zar ovako »lepo« izглеdam? Nije ni čudo što me je i rođena žena ostavila. U redu. Idemo kod riđokose Neli. Ja častim — reče i obgrli dvojicu ljudi oko ramena.

*
* *

Lesli Eldridž se protegnu pod toplim zracima sunca.

Ležao je pored Sumiko na istom onom skrovitom mestu na plaži kao i onog dana kada je ugledao meleza Martina Valdeza. Devojka je ležala preko njegovih grudi i šaptala mu svakojake nežnosti.

— Znači, ne smeta ti što sam »sladostrasni matori jarac«, podseti je na reči izgovorene pre dve nedelje.

Da prošlo je samo četrnaest dana, a toliko toga se dogodilo.

Sumiko ga ugrize za uho i gurnu ruku ispod njegovih kućućića.

— Hej, polako, onaj je pre neko veće zbog toga poginu — nasmeja se Lesli, a onda čvrsto obgrli devojku.

Prepušteni svojoj ljubavi, nisu čuli ništa.

Čak ni šum talasa koji su, koristeći poslednje ostatke snage, osvajali poslednje metre peska na prostranoj plaži.

A, tamo daleko, na drugoj strani te nepregledne vode koja pamti i stvaranje sveta, u malom mestu Kumamoto, u

tami polusrušene i napuštene zgrade sedeo je, sam u velikoj sali, mračni Kato Jošimuga.

Oči su mu bile zatvorene, glava klonula na grudi.

Dva dana sedeo je na istom mestu. Bez vode, bez hrane.

Tu je sedelo samo njegovo telo.

Njegov duh putovao je preko velike vode, na putu kući.

Ono što mu je donosio nije bilo nimalo veselo.

Tek predveče tog dana Jošimuga otvori oči.

Pred njim, sedeći nemo, po gnutih glava, nalazili su se njegovi sledbenici.

— On je pobedio. On sam... njih devet.

Ljudi su ga slušali ništa ne shvatajući.

— Naši ljudi su pobijeni. Naleteli su na nindū!

Tišina postade još teža. Ninde su nemo osluškivali tišinu pokušavajući da u njoj čuju ono što nisu smeli ni da pitaju. Jošimuga ponovo sklopio oči.

Uz pomoć magije koju je dobro upoznao i zbog koje bi ga u davna vremena prozvali magom, dozva pred oči lik onog ko je uspeo da pobije nje-

govih devet nindži. Devet do-
brih, neustrašivih boraca.

Međutim lika nije bilo. Pr-
ed njim je samo poigravala
u crno obučena suljeta vitla-
jući sjajnim katana mačem.

— Jednog dana... jednog
dana...

Jošimuga ne doreče započe
tu pretnju.

*
* *

Od poslednjeg ubistva taja-
nstvenih došljaka prošlo je de-
set dana.

Bilo je večer. Lepo i prijat-
no letnje večer. Ljudi su sa os-
mehom na usnama prolazili
ulicama, javljali se poznanici-
ma ili žurili na sastanak, ku-
ći, prijateljima.

U kancelariji Centralne po-
licijske stanice, šesira natuč-
nog na čelo, sa flašom »vat
69« u ruci, sedeo je kapetan
Megir. Mislio je na riđokosu
Neli. One večeri, dok je pos-
le celog dana provedenog u
društvu mladog Dena Novaka
i doktora Tomsona sedeo za
barom, govorio je Neli nešto
o penziji, povlačenju u mir-

nu provinciju... »Ko zna, mo-
žda sam joj i brak ponudio«.

Iz razmišljanja ga trže ul-
azak doktora Tomsona.

— Znao sam da ću te ovde
naći, Robe. Zar ti ne dosadi
ova smrdljiva rupa? Hajde,
čoveče, napolju teče život. Iz-
ađi i dogradi svoje parče ko-
lača.

— Ne lupaj, matori, nego
prihvati ovu flašu dok još
ima nečeg u njoj.

Doktor prihvati flašu i po-
vuče dobar gutljaj.

— Znaš, neprekidno mislim
na onog nepoznatog bez koga
ne bismo nikada okončali po-
sao. Pitam se ko je, gde živi.
Znaš, čak se i ne ljutim na
njega. Voleo bih da ga upoz-
nam — reče Megir iznenada.

Tomson ga pogleda s neve-
ricom, a onda reče.

— Shvatio si da ono, kako
ti kažeš, mlataranje nogama i
rukama i podvriskivanje, i ni
je tako ludo. Vidiš, stvar je
samo u tome ko to radi. Isto
kao što i od onog ko ga nosi
zavisi kakvo je oružje — po-
če Tomson da filozofira.

— Ko li je taj momak? —
ponovi Megir.

— To nikada nećemo saz-
nati. Znaš, ideogrami koji oz-

načavaju reč ninda znače tajni čovek, ili tako nekako. Ti momci su radili uvek tiho i u mraku. Ako te interesuje, sad se setih, daje se u blizini jedan dobar film o nindama, pa... ako hoćeš...

Lekar ne završi započetu rečenicu, jer Megar počeo da reži kao pobesnelo kuće.

Tomson brže — bolje nagnu flašu, a onda je odmah do turi svom prijatelju.

Pet minuta kasnije su se oprostili.

Megir sa žaljenjem istrese poslednje kapi iz flaše i baci je u korpu za otpatke. Pono vo je utonuo u misli.

Prenu ga kucanje na vratima.

— Upadaj! — viknu Megir očekujući nekog od dežurnih.

— Dobro veče, ser — pozdravi ga Den Novak, obrijan i ispeglan, u lepom sportskom odelu. — Doveo sam svoju verenicu, da vas upoznam. Dođi, zlato — obrati se nekome iza sebe.

Kada uđe u sobu, devojka zapahnu kapetana svojom svežinom, mladošću i čistotom.

— Zlato, ovo je moj kapetan... ser, ovo je moja verenica.

Kapetan ustade. Skide šešir smetenim pokretom i prihvati nežnu, toplu ruku.

— Oh, mister Megir, znala sam čak i kako izgledate pre nego što sam vas ugledala. Moj Den je toliko pričao o vama da sam već postala ljubomorna — reče cvrkutavim glasom.

Megir mračno pogleda u Den, a zatim se nasmešn.

— Moraćemo tog vašeg momka da doteramo u red. Prvo, od sutra ideš na sedmodnevni odmor, Novak, i, ako čujem da nisi slušao ovo lepojče, teško tebi.

— Ser, do li smo da vas pozovemo na večeru, ako nemate neka preča posla.

Megir se zbuni. Već je i za boravio kada ga je neko poslednji put pozvao u društvo, na porodičnu večeru.

Zato je sad ućutao.

— Oh, kapetane, molim vas, nećete valjda da me odbijete već pri prvom susretu? — za moli devojka.

— Da odbijem? Dete moje, ti i ne znaš koliko mi vaš poziv znači — dobaci brzo, a onda, kao da se plašio da se devojke mladih ne predomisle, krene ka vratima.

— Idemo u jedan tihi kineski restoran dole na obali. Ja sam izabrala mesto, sigurno će vam se svideti — reče devojka.

Pri pomenu reči kineski, Megir se sav naježio. Bilo mu je preko glave Dalekog istoka, ali nije želeo da povredi devojku.

— Kako ti kažeš, kćeri, kako ti kažeš — reče i uhvati je pod ruku — Šta čekaš, No vak, gde je taksi? — dobaci tobože strogim glasom nasmejanom momku.

Sat kasnije, zagrejani vinom sedeli su i veselo čavrljali u seperaeu kineskog restorana.

Nisu ni primetili par koji je sedeo do njih.

— Mada ne volim da govorim o poslu kad skinem uniformu, ipak moram da vas

pitam, kapetane, šta mislite o onom tajanstvenom momku koji nam je pomogao da se otarasimo tajanstvenih ubica? — iznenada se javi Den.

— Ni sam ne znam šta da ti kažem, momče. Policajac u meni se buni, zahteva zatvor za tog ubicu — ali, čovek u mojoj duši, ma koliko od nje ga još ostalo, zahvalan mu je. Znam da bez pomoći tog maskiranog momka nikada ne bismo uspeli. Zato mu hvala, bez obzira što nikada neće saznati koliko sam mu zahvalan.

Sumiko, koja je kao i Leslie sve dobro čula, steže ruku svog voljenog i nežno ga poljubi.

— Ovo ti je hvala u ime onog policajca, nindo — reče sasvim tiho, dodirujući mu usnama uvo.

K R A J

N O V O ! FAN TSI - Shaolin kung fu Orlo.

- * Samoodbrana za žene i muškarce specijalnim tehnikama hvatova, udaraca i pritiska na nervne centre, vrlo efikasnom orlovom kandžom.
- * Metod treninga famozne Orlove kandže, specijalne tehnike za jačanje prstiju i zglobova.
- * Vitalne tačke krvotoka i Chi-a (bioenergije), te specijalne tačke pritiska orlovom kandžom.
- * Hull Tze (monkey stil) - vežba sa velikom moćkom.
- ** Prvih 500 porudžbina za knjigu Fan Tsi nagrađićemo jednom besplatnom knjigom "Pa Kua Chang" (8 dijagrama I Ching-a), efikasnog kružnog sistema samoodbrane. Požurite sa porudžbinom, tiraž je ograničen.

Cena knjige 8000 din. Porudžbenicu popunite štampanim slovima i pošaljite na adresu:

NINJUTSU - P.FAH 56 - B e o g r a d 22 - 11050

N a r u d ž b e n i c a - za knjigu FAN TSI

Prezime i ime: _____

Ulica i broj: _____

Broj pošte i mesto: _____

Datum: _____ Potpis: _____

TN

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »marugata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta.

MG-30K PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povež). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-31L PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrsto spojene lancem (neređajući vezovi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-22K STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povež). Cena ovih palica je 25.000 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrsto povežane lancem (neređajući vezovi). Cena ovih palica je 25.000 dinara.

Nunčaku palice MG-30K PRO i MG-31L PRO (PROFESIONAL, nisu za početnike) su zaštićene od znojenja (mogućnost ispadanja palica iz ruku je smanjena).

Tražite od nas prospekte poslaćemo Vam ih besplatno.

Naručite, plaćate kada ih dobijete.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU

AGENCIJA ZA MARKETING

34000 KRAGUJEVAC

Poštanski fah 183

MUSASI I ŠAN

1. MUSASI (komplet četiri knjige)

Roman MUSASI japanskog pisca Eldija Jokišave predstavlja jedinstven spis o veštini borenja »Pet krugova« i daje istorijsku ličnost i delo Musasija, borilačke veštine i način mišljenja Japanaca u srednjem veku.

Mijamoto Musasi je istinita ličnost japanske istorije, legenda još za života. Neustrašivi samurj, borio se sa dva mača odjednom i uvek je pobeđivao svoje protivnike. Bio je pisac, pesnik, filozof, slikar i borac nesvakidašnje pojave, ponašanja i stavova o životu. Sam protiv stotinu samuraja Jošioka škole, sam protiv gomile ronina, pobednik neustrašivih sveštenika — samuraja i strašnog Saskija Kudioira, ostao je da živi kao večita legenda u svesti Japanaca.

Prevod i kratak pregled japanske istorije je uradio Dragan Milenković. Roman Musasi čini komplet od četiri knjige u tvrdom povezu sa zaštitnim omotom, štampan latinicom, 1180 strana.

Cena kompleta je 130.000 din.

2. SAN — Erik van Lustbader (nastavak DIANA)

Najuzbudljiviji i najbolji roman Erika van Lustbadera. Raskoš drame različitih dimenzija i zbivanja u Kini, Japanu, Sovjetskom Savezu, Hong Kongu, SAD.

Dirljiva priča o nastojanjima sina da ispuni želje svog oca, Napeta profinjena priča o međunarodnoj špijunaži. I priča o duhovnim disciplinama, ratničkim i ljubavnim veštinama Istoka.

Tvrd povez, zaštitni omot, latinica, 567 strana.

Cena 25.000 dinara, sa popustom 20.000 (popust 20%)

NIRO »DEČJE NOVINE«

— prodaja knjiga —

Tihomira Matijevića 4

32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA/CP 22

1. Ovim neopozivo naručujem komplet MUSASI po ceni od 130.000 din. Novac ću uplatiti po prijemu uplatnice od izdavača na sledeći način (zaokružiti):

A) odjednom, sa popustom od 30%... iznos je 91.000 din.

B) na otplatu u 5 jednakih rata po 26.000 din.

2. Ovim neopozivo naručujem knjigu SAN sa 20% popusta ————— primeraka.

Sumu od ————— din. i troškove poštarine platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca

U oktobru Ninda 65

STRIPTIZ SMRTI

Žena ustuknu. Telo joj se treslo od straha, ali čak i takvo sačuvalo je neodoljivu privlačnost u svojoj nagoti.

– Ti . . . ti me nećeš ubiti, zar ne? – reče.

Ninda odmahnu glavom.

– Ne . . . za sada. Samo ću ti pokazati kako se striptiz može nastaviti. Pošto si se već svukla do gole kože . . .